

Arrest

nr. 207 747 van 16 augustus 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LECOMPTE
Brusselsesteenweg 55 / A
9090 MELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat M. LECOMPTE, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 3 juli 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 23 juli 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 26 januari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker werd gehoord op 14 april 2016 en op 21 juni 2016.

1.3. Op 18 oktober 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigde bij arrest nr. 185 627 van 20 april 2017 deze beslissing.

1.5. Op 14 november 2017 werd verzoeker opnieuw gehoord op het CGVS.

1.6. Op 30 november 2017 nam de commissaris-generaal een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soenniet van Arabische origine te zijn. U bent afkomstig van Bagdad, Centraal-Irak, waar u vanaf uw geboorte woonde in de wijk Al-Dora. In 2002 verhuisde u naar de wijk Saydiya, waar u tot 16 à 17 mei 2015 verbleef. De laatste weken vóór uw vertrek uit Irak op 28 juni 2015 verbleef u bij uw tante M. in de wijk Al-Adamiya. Op 17 december 2007 sloot u zich aan bij het Iraakse leger. In 2008 werd u overgeplaatst naar de inlichtingen ‘fawj’ (inlichtingenbatalajon) van ‘firqa’ 11 (11de divisie). U begon er als gewone soldaat en werd na enkele jaren gepromoveerd tot ‘arif’ (sergeant). Bij de inlichtingendienst bestonden uw taken er voornamelijk uit om in burgerkledij op openbare plaatsen te surveilleren en controleposten van firqa 11 te controleren op het dragen van correcte uniformen en het vertonen van correct gedrag. Uw laatste werkdag bij het leger was op 29 april 2015.

Een tweetal maanden vóór 29 april 2015 was er een brief van ‘x (AAH) aangekomen op uw fawj. Op deze brief stonden de namen van 13 soennieten, waaronder u, die moesten gaan vechten aan het front. Naar aanleiding van deze brief gaf uw overste, die zelf ook tot AAH zou behoren, u effectief het bevel om naar het front te gaan. U wou echter niet gaan vechten en weigerde het bevel, waarna u als straf vijf dagen in de gevangenis belandde. Tijdens uw vasthouding had u aan uw overste het voorstel gedaan om een andere functie uit te oefenen en verantwoordelijke van de voertuigen te worden, waarmee uw overste ook akkoord ging. Kort nadat u deze functie opgenomen had kwam er een tweede bevel van uw overste om naar het front te gaan, hetgeen u andermaal weigerde. Vervolgens stelde uw bevelhebber u een functie als chauffeur voor, waarbij u voedsel vanuit uw basis in Bagdad naar het front in Al-Karmah, provincie Anbar, diende te brengen. U nam deze functie van chauffeur aan, onder meer omdat een collega u gezegd had dat het een veilige functie betrof. Op 29 april 2015 was u de chauffeur van de tweede Hummer in een konvooi van drie Hummers die van Al-Karmah terug naar Bagdad reden. Jullie reden langs de Tigris en werden vanaf de andere oever beschoten. Een raket raakte uw Hummer, waardoor u en twee van de drie andere inzittenden gekwetst raakten. Vervolgens werd u naar het ziekenhuis van Al-Kazimiya gebracht. U verbleef gedurende een week in het ziekenhuis en omdat uw ontslag uit het ziekenhuis samenviel met uw verlofperiode ging u daarna naar huis. U werd op 18 mei 2015 terug op uw werk verwacht, maar u werd kort daarvoor opgebeld door een collega die u vertelde dat u moest deserteren omdat AAH en uw bevelhebber u iets wilden aandoen. Hierop verliet u uw huis en trok u tijdelijk in bij uw tante. Een week à tien dagen later kreeg u een sms van een onbekend nummer, uiteindelijk bleek deze sms van AAH afkomstig te zijn. In de sms werd u bedreigd omwille van uw weigering aan het front te gaan vechten en uw desertie. Hiernaast was AAH op 29 mei 2015 opnieuw op uw werk langsgekomen en hadden zij er een dreigbrief voor u achtergelaten. Op 28 juni 2015 besloot u uiteindelijk Irak te verlaten u eerst met de wagen van Bagdad naar Erbil, Noord-Irak, om van daar met uw eigen paspoort het vliegtuig naar Turkije te nemen. Vervolgens kwam u via Griekenland de EU binnen en reisde u door verschillende Europese landen om uiteindelijk op 23 juli 2015 in België aan te komen en dezelfde dag een asielaanvraag in te dienen.

Vanaf juni 2015 werd u beschouwd als deserteur en op 8 november 2015 werd uw naam gepubliceerd in een krant waaruit blijkt dat u wordt gezocht door de Iraakse autoriteiten. Op 27 december 2015 werd een arrestatiebevel tegen u uitgegeven waarin eveneens werd vermeld dat u een boete van 195.600.000 Dinar diende te betalen ter compensatie voor de vernietigde Hummer. Op 17 januari 2016 zou u effectief zijn veroordeeld en op 30 april 2016 werd er andermaal een bevel tot aanhouding tegen u uitgevaardigd.

Op 18 oktober 2016 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging in beroep tegen deze beslissing en op 20 april 2017 vernietigde de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) deze beslissing. Er volgde nog een bijkomend gehoor op het CGVS.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: nationaliteitsbewijs, legerkaart, rijbewijs, identiteitskaart, een attest van uw werk bij de inlichtingendienst en de resultaten van een CT-scan in België. Verder legt u volgende kopieën voor: woonstkaart moeder, documenten die aantonen dat uw broer gehandicapt is, een medisch document van het hoofd van de militaire rechtbank in verband met een toestemming om verlof te nemen, een brief van de directie militaire medische zaken d.d. 30 juni 2015 waaruit blijkt dat u van 30 april 2015 tot 6 mei 2015 ziekteverlof kreeg omdat u gewond geraakte in de oorlog op 29 april 2015, een vonnis d.d. 27 december 2015 waaruit blijkt dat u werd veroordeeld bij verstek en een gevangenisstraf kreeg van 6 maanden en een boete van 195,600,000 dinar ter vervanging van de prijs van de Hummer met nummerplaat 22416, een brief d.d. 27 januari 2016 gericht aan uw inlichtingendivisie waarin wordt verwezen naar een brief van het centrale directoraat d.d. 17 januari 2016 en uw veroordeling bij verstek op 27 december 2015, een publicatie in een krant d.d. 8 november 2015 (met bijhorende URL naar de krant in kwestie) van de tweede militaire rechtbank van het Ministerie van Defensie waarop u vermeld staat als een afwezige verdachte die bij verstek werd veroordeeld en waarin u wordt verzocht binnen de 30 dagen te verschijnen bij de militaire rechtbank, een dreigbrief ter uwer hoofde van AAH d.d. 29 mei 2015 waarin u als soenniet wordt bedreigd omdat u niet ging strijden aan het front en omdat u uw werk hebt verlaten, enkele foto's van tijdens uw dienst, loonfiches, een aanhoudingsbevel, een document betreffende deserteurs in Irak en medische attesten uit België.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan er weinig tot geen geloof gehecht worden aan uw bewering een soennitische moslim te zijn (zie CGVS I, dd. 14 april 2016, p. 3, en CGVS III, dd. 14 november 2017, p. 14) en doet informatie die op Facebook teruggevonden kon worden sterke vermoedens rijzen dat u géén soennitische, maar daarentegen wel een sjiitische moslim bent. Op basis van uw Facebookaccount - waarvan u aangeeft dat het inderdaad úw Facebookaccount is (CGVS III, p. 3) en waarvan een kopie werd toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier van het CGVS - kunnen er immers verschillende sjiitisch geïnspireerde berichten teruggevonden worden. Zo kan er vooreerst vastgesteld worden dat u van 2013 tot 2015 verschillende foto's van uzelf in (het sjiitisch bedevaartsoord) Karbala op uw Facebookpagina gepost hebt, u meermaals verwijst naar 'imam Hoessein' en u de pagina 'Karbala' leuk vindt op Facebook (zie blauwe map in het administratief dossier). Karbala wordt door sjiitische moslims beschouwd als een zeer heilige stad waar jaarlijks miljoenen sjiitische pelgrims de graftombe van hun martelaar imam Hoessein in de Imam Hoesseinmoskee bezoeken. Gezien zowel de aanbeden 'imam Hoessein' als het bedevaartsoord Karbala totaal geen betekenis hebben binnen de soennitische islam, kan bijna niet anders dan aangenomen worden dat u een sjiiet bent. Geconfronteerd met bovenstaande bevindingen geeft u aan dat veel soennieten zoiets posten, u van alles op uw Facebook post, dit geen kwaad kan en u veel sjiitische vrienden heeft (CGVS III, p. 14-15). Deze uitleg kan echter verre van overtuigen. Hiernaast kunnen er op uw facebookpagina ook verschillende foto's van u teruggevonden aan de Kadhimiya-moskee en waarbij u verwijst naar de imams Kadhim en Mohammed, andermaal betreft het hier een sjiitisch heiligdom en spilfiguren binnen de sjiitische islam. Daarenboven kunnen er op basis van uw Facebookpagina ook nog verschillende andere sjiitisch geïnspireerde berichten en foto's teruggevonden worden, onder andere over de 'ashura', 'imam Ali', 'imam Hussein' (zie blauwe map in het administratief dossier). Ook kan er een foto van u teruggevonden worden op een begraafplaats in (het eveneens sjiitische oord) Najaf. Gelet op de huidige situatie van sektarische spanningen tussen soennieten en sjiieten in Irak is het immers weinig waarschijnlijk dat u, als zogenaamde soenniet, met een dusdanige frequentie dergelijke sjiitisch geïnspireerde berichten op Facebook zou posten.

Het vermoeden dat u een sjiitische, én dus geen soennitische moslim, bent wordt verder versterkt door het gegeven dat u op Facebook een video leuk vindt van 'Kataib al-Imam Ali' (een sjiitische militie) en 'Abu Azrael' (een prominent lid van de sjiitische Kataib al-Imam Ali militie). Kataib al-Imam Ali maakt deel uit van de 'Hashd Al-Shaabi', een koepelorganisatie van hoofdzakelijk sjiitische milities die op hun beurt bekend staan omwille van hun vijandige houding en mensenrechtenschendingen ten aanzien van

soennieten in Irak (zie Landeninformatie toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier). In dat opzicht is het dan ook volstrekt ongeloofwaardig dat u, indien u daadwerkelijk soenniet zou zijn, berichten van een dergelijke militie leuk zou vinden. Tot slot dient hier nog aan toegevoegd te worden dat u op Facebook ook foto's gepost hebt waarop te zien hoe u in militaire kledij een duidelijk sjiitisch geïnspireerde vlag vasthoudt en deze vlag ook kust (zie blauwe map in het administratief dossier). Het is echter totaal ondenkbaar dat u dergelijke handelingen zou stellen, én hier op Facebook mee zou pronken, mocht u daadwerkelijk een soenniet zijn.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen dient het CGVS te concluderen dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering een soennitische moslim te zijn en kan het in het alle redelijkheid aannemen dat u daarentegen wel een sjiitisch moslim bent. Bovenstaande vaststellingen wijzen er bovendien op dat u door het achterhouden van essentiële informatie en door het afleggen van bedrieglijke verklaringen bewust getracht heeft het CGVS te misleiden over uw ware geloofsovertuiging en identiteit. Deze conclusie tast op ernstige wijze uw algemene geloofwaardigheid aan en wijst er op dat u de bevoegde instanties tracht te verhinderen een zicht te krijgen op uw werkelijke identiteit en situatie in uw land van herkomst.

Het CGVS wijst er op dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij zijn volledige medewerking verleent teneinde de bevoegde instanties toe te laten een zo volledig mogelijk onderzoek naar de gegrondheid van het asielrelaas te voeren en om zich een beeld te vormen van de eventueel daaruit voortvloeiende nood aan bescherming. De medewerkingsplicht vereist van een asielzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, religie, herkomst, leefwereld en asielrelaas en dit vanaf de aanvang van de procedure. Gelet op bovenstaande vaststellingen blijkt dat u doelbewust heeft verzaakt aan de medewerkingsplicht die op iedere asielzoeker rust.

U verklaarde bovendien dat u puur omwille van uw soennitische geloofsstrekking op uw werk gevisieerd en bedreigd werd door x(AAH). Zo zou u omwille van uw soennitische achtergrond via AAH een bevel gekregen hebben om aan het front te gaan vechten en zou u eveneens door hen bedreigd zijn geweest nadat u weigerde dit bevel na te leven (CGVS I, p. 19, en CGVS III, p. 7-18). Gezien de problemen die u aanhaalt voor uw vertrek uit Irak een rechtstreeks gevolg zijn van uw vermeende soennitische geloofsstrekking, ondergraaft bovenstaande conclusie op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Hiernaast doen enkele bevindingen betreffende uw militaire dienst verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden asielrelaas. Zo beweerde u immers dat u binnen het leger enkel actief bent geweest als inlichtingenagent en chauffeur, u geen wapen droeg en u nooit deelgenomen hebt aan de gewapende strijd. U verklaarde zelfs letterlijk "ik was geen vechtende soldaat". Voorts beweert u ook dat u het bevel gekregen had om naar het front te trekken, maar u niet wou gaan vechten (CGVS I, p. 5-6 en 16, en CGVS III, p. 12). In dat opzicht is het bijzonder opmerkelijk dat er via uw Facebookpagina verschillende foto's teruggevonden konden worden waarop u te zien bent in militaire kledij, mét gevechtswapens én in gevechtshoudingen (zie blauwe map in het administratief dossier). Deze foto's dateren daarenboven van 2014, op een moment waarvan u beweerde dat u nog actief was binnen het inlichtingenbataljon (CGVS I, p. 5, en CGVS II, p. 5-10). Bovenstaande bevindingen in acht genomen kan er bijgevolg geen geloof gehecht worden aan uw bewering tijdens uw militaire dienst nooit deel genomen te hebben aan gevechten en/of geen wapen gedragen te hebben. Ook hier dient vastgesteld te worden dat u door het achterhouden van essentiële informatie en door het afleggen van bedrieglijke verklaringen bewust getracht heeft het CGVS te misleiden, ditmaal over uw militaire dienst. Deze conclusie tast op ernstige wijze uw geloofwaardigheid aan en wijst er op dat u de bevoegde instanties tracht te verhinderen een zicht te krijgen op uw werkelijke militaire dienst en situatie in uw land van herkomst. Bovenstaande bevindingen doen het CGVS daarenboven vermoeden dat u veeleer vrijwillig deelgenomen heeft aan gevechten en u hier ook een zekere fierheid uit haalt. Dat u dan in het kader van uw asielverzoek beweert dat u niet wou gaan vechten en uw problemen met AAH escaleerden na uw weigering om aan het front te gaan vechten is bijgevolg allesbehalve aannemelijk en tast op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aan.

Voorts dient er te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnt wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld doorheen uw opeenvolgende verklaringen. Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat er een grote discrepantie waargenomen kan worden tussen uw verklaringen bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van

de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ)) en de verklaringen die u op het CGVS zelf heeft afgelegd. Zo verklaarde u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS enkel dat u het slachtoffer geworden was van een aanslag door IS en dat het Iraakse leger u ervan verdacht samen te werken met IS (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens uw interviews op het CGVS haalt u echter aan dat uw vertrek uit uw land van herkomst voornamelijk een gevolg is van problemen die u met AAH had nadat u hun bevel om aan het front te gaan vechten geweigerd had. Tijdens het invullen van de Vragenlijst van het CGVS rept u echter met géén enkel woord over deze problemen met AAH. Nochtans vormen deze problemen met AAH een kernelement binnen uw asielrelaas, nl. uw gevangenisstraf, functieverandering naar chauffeur, het incident met de Hummer, de dreigbrief, dreig-sms en zelfs uw desertie zouden hier immers een rechtstreeks gevolg van zijn (CGVS I, p. 6-7 en 15-20, CGVS II, p. 10-19, en CGVS III, p. 7-18). Dat u dan net AAH onvermeld laat bij de DVZ is wel héél frappant. Hiermee geconfronteerd beweert u dat u schrik had om erover te praten en u bij de DVZ enkel een samenvatting van de feiten mocht geven (CGVS II, p. 18). Deze uitleg kan echter geenszins een verklaring vormen voor het 'niet-vermelden' van AAH bij de DVZ. Daar het hier een cruciaal element binnen uw asielrelaas betreft kan er redelijkerwijze verwacht worden dat u dit ondanks uw schrik toch zou vertellen én dat u dit zeker in een samenvatting van de feiten zou vermelden. De verklaringen die u na bovenstaande confrontatie aflegde waren dan ook niet van die aard dat zij uw geloofwaardigheid konden herstellen, wel integendeel. In dit verband dient er bovendien ook gewezen te worden op het feit dat uw eerdere verklaringen bij de DVZ werden afgenomen met een tolk die het Arabisch machtig is en dat u zich akkoord verklaarde met deze verklaringen nadat ze u bij de DVZ na afloop ter goedkeuring werden voorgelezen.

Vervolgens zijn ook de verklaringen die u aflegde doorheen uw interviews op het CGVS incoherent. Vooreerst is het hoogst opmerkelijk dat u tijdens uw derde gehoor op het CGVS plots beweert dat u eind mei 2015 een dreigings sms gekregen had van AAH, terwijl u tijdens uw eerste twee interviews op het CGVS hier op geen enkel moment melding van maakte. Hiermee geconfronteerd beweert u dat u hier nooit een specifieke vraag naar gesteld werd en u hier niet over kon spreken omdat u geen bewijs had om dit aan te tonen (CGVS III, p. 16-17). Deze uitleg houdt echter weinig steek omdat het aan u is om alle relevante feiten op te sommen. De interviewer kan u moeilijk bevragen over iets dat u niet spontaan heeft gemeld. Daarenboven is het verre van noodzakelijk om over fysiek bewijs te beschikken alvorens iets verbaal te kunnen aanhalen. Daarenboven legt u ook tegenstrijdige verklaringen af betreffende de chronologie van de door u aangehaalde gebeurtenissen. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat u vijf dagen in de gevangenis opgesloten werd omdat u in januari 2014 een bevel om te gaan vechten geweigerd had (CGVS I, p. 6), dit terwijl u tijdens uw tweede gehoor beweert dat dit in januari 2015 was (CGVS II, p. 14). Tijdens uw derde gehoor beweert u dan weer dat het eerste bevel 15 à 20 dagen vóór 29 april 2015 was, uw laatste werkdag bij het leger. Enkele vragen later komt u echter op uw eerdere verklaringen terug en beweert u dat er ongeveer één maand en tien dagen zat tussen het eerste en tweede bevel, waarbij u aangesteld werd als chauffeur (CGVS III, p. 10-13). Zoals uit bovenstaande blijkt, stapelt u de discrepanties op doorheen uw opeenvolgende verklaringen, hetgeen in ernstige mate afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers verwacht worden dat u een duidelijk en coherent overzicht van de feiten kan geven. Dat u daar niet in slaagt en telkens een andere versie geeft van het gebeurde, toont aan dat u uw eigen verhaal onvoldoende beheerst.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen dient het CGVS te concluderen dat er niet het minste geloof gehecht kan worden aan de door u voorgehouden problemen met AAH. De door u voorgelegde dreigbrief is niet van die aard dat het de hierboven aangetoonde ongeloofwaardigheid kan herstellen. Er dient immers opgemerkt te worden dat het hier enkel een kopie, én geen origineel stuk, betreft, waardoor de authenticiteit en de herkomst van dit document niet kan worden nagegaan. Een dergelijke document kan bovendien door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt en aldus draagt dit document geen bewijswaarde. Daarenboven is ook de inhoud van deze dreigbrief problematisch. Zo wordt u in de dreigbrief voorgesteld als zijnde een soenniet, dit terwijl, zoals hierboven reeds werd aangetoond, er geen enkel geloof gehecht kan worden aan uw voorgehouden soennitische geloofsovertuiging.

In tweede instantie dient het CGVS te concluderen dat er evenmin geloof gehecht kan worden aan de door u voorgehouden problemen met de Iraakse autoriteiten. Vooreerst dient hierbij opgemerkt te worden dat de door u voorgehouden problemen met de Iraakse autoriteiten een rechtstreeks gevolg zouden zijn van uw problemen met AAH, zo zou het Hummerincident immers een gevolg zijn van uw functiewijziging na uw weigering in te gaan op het bevel van AAH om aan het front te gaan vechten en zou u uit het leger gedeserteerd zijn omwille van uw vrees voor AAH. Zoals hierboven reeds werd beargumenteerd kan er echter geen enkel geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde

problemen met AAH, hetgeen reeds op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw problemen met de Iraakse autoriteiten aantast.

Dat er geen geloof gehecht kan worden aan het door u beweerde incident met de Hummer en de daaropvolgende veroordeling door de Iraakse autoriteiten (dd. 27 december 2015), blijkt uit volgende vaststellingen. Zo is het merkwaardig dat u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS spontaan verklaarde dat uw collega A. M. tijdens de raketaanval op de Hummer werd geraakt in zijn been en dat U. S., een andere collega, werd geraakt in zijn been en schouder, terwijl uw collega H. A. niet werd geraakt (CGVS I, p. 15). Wanneer u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS gevraagd wordt naar de verwondingen van uw collega's, beweert u dat U. S. werd geraakt in zijn schouder en dat A. M. werd geraakt in zijn schouder en been. Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen hieromtrent ontkent u uw eerste verklaringen (CGVS II, p. 18-19). Het louter ontkennen van tegenstrijdige verklaringen is echter geenszins afdoende. Daarenboven is het weinig aannemelijk dat het Iraakse leger u, als chauffeur met een lage rang als 'arif', persoonlijk verantwoordelijk zou achten voor het verlies van een Hummer na een raketaanval en dat u hiervoor ter compensatie een boete zou moeten betalen en een gevangenisstraf uitzitten (CGVS I, p. 12 en 21). Voorts is het bijzonder opmerkelijk dat u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS beweerde dat u vreest om veroordeeld te worden door het Iraakse leger omdat ze u ervan verdachten met IS te hebben samengewerkt. U verklaarde dat het leger dacht dat u met IS samenwerkte omdat u de chauffeur was van de wagen waarop een aanslag werd gepleegd (Vragenlijst CGVS, vraag 4 en 5). Doorheen uw verklaringen op het CGVS vermeldde u echter nergens dat de reden om u te vervolgen na het incident van de Hummer samenspanning met IS of terrorisme was (CGVS I, p. 12 en p. 21). Dat u voor terrorisme zou worden beschuldigd omdat u de chauffeur was van de wagen waarop een aanslag werd gepleegd is bovendien een redenering die weinig steek houdt.

Bijkomend beweert u ook dat u van uw dienst gedeserteerd bent, u omwille van uw desertie bij verstek veroordeeld bent en u een gevangenisstraf van vijf jaar riskeert (CGVS III, p. 6-7). Er kan echter weinig tot geen geloof gehecht worden aan uw desertie en bijhorende veroordeling. Er dient immers opgemerkt te worden dat u enkel en alleen gedeserteerd zou zijn omwille van de bedreigingen die u van AAH gekregen zou hebben (CGVS III, p. 7 en 18). Zoals hierboven echter reeds werd vastgesteld, kan er aan deze problemen met AAH geen geloof gehecht worden. Daar er geen geloof gehecht kan worden aan deze gebeurtenissen, kan uw desertie omwille van deze gebeurtenissen evenmin als geloofwaardig worden beschouwd. Daarenboven is het hoogst eigenaardig dat u beweert een gevangenisstraf van vijf jaar te riskeren omwille van uw desertie (CGVS III, p. 20), terwijl u volgens het door u voorgelegde vonnis veroordeeld bent tot een gevangenisstraf van zes maanden. Dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde vervolging door de Iraakse autoriteiten, wordt overigens kracht bijgezet door uw weinig geloofwaardige verklaringen over uw vertrek uit Bagdad. Indien u vervolgd en gezocht zou worden en gelet op het feit dat er controleposten zijn op de weg van Bagdad naar Erbil, is het weinig aannemelijk dat u aan de hand van uw eigen identiteitsdocumenten Bagdad zou verlaten en naar Erbil reizen. U verklaarde in dit verband geen enkel probleem te hebben ondervonden bij de controleposten op uw reis van Bagdad naar Erbil en aan de hand van uw eigen paspoort te hebben gereisd van Erbil naar Istanbul (CGVS I, p. 10-11).

Tot slot dienen de door u voorgelegde documenten nog besproken te worden. Wat betreft de documenten in verband met uw desertie en veroordelingen - het medisch attest van de militaire rechtbank, het vonnis van 27 december 2015, de brief van 27 januari 2016 gericht aan uw inlichtingendivisie, de publicatie in de krant, het document betreffende deserteurs in Irak en uw aanhoudingsbevel - dient te worden opgemerkt dat het hier enkel kopieën, én geen originele stukken, betreft, waardoor de authenticiteit en de herkomst van deze documenten niet kan worden nagegaan. Ook dergelijke documenten kunnen door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt en aldus dragen deze documenten geen bewijswaarde. Hierbij dient bovendien nog aan toegevoegd te worden dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden (zie Landeninformatie "COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude"). De bewijswaarde van dergelijke documenten is dus überhaupt zeer gering.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen moet het CGVS concluderen dat er onvoldoende geloof gehecht kan worden aan de door u ingeroepen asielmotieven. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het loutere gegeven dat u dienst uitmaakte van het Iraakse leger is ‘an sich’ onvoldoende om gewag te maken van een vrees in de zin van het Vluchtelingenverdrag. U dient in casu aan te tonen dat u persoonlijk vervolging dient te vrezen, iets waar u niet in slaagde. Immers, de door u aangehaalde incidenten als gevolg van uw werk bij het leger werden ongeloofwaardig bevonden. Voor het overige haalt u geen elementen aan die er op zouden kunnen duiden dat u omwille van uw beroepsactiviteiten in de negatieve belangstelling van milities of andere zou komen te staan.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten tonen immers enkel uw persoonsgegevens, herkomst en werkzaamheden aan, elementen die momenteel niet in twijfel getrokken worden. De door u voorgelegde medische attesten kunnen uw geloofwaardigheid evenmin herstellen, het betreft hier immers louter een klinische vaststelling van letsels/ symptomen. Daar er uit het voorgaande blijkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u aangehaalde problemen in Irak, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw bewering dat deze letsels/symptomen een gevolg zouden zijn van de door u aangehaalde problemen in Irak.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK - Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para. 69) ;

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-

generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “*Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad*” van 25 september 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 km van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul veroverd, en enkele weken later Tall Afar. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken.

De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk positieve impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Vanaf november 2016 zette in Bagdad een duidelijk dalende trend in die tot in april 2017 aanhield: minder aanslagen en minder slachtoffers, zowel doden als gewonden. Pas met aanslagen na het begin van de ramadan in mei 2017 nam het geweld gedurende een korte periode terug toe, om daarna weer af te nemen. De algemene trend is duidelijk: Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen.

Uit het voorgaande blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Uit dezelfde

informatie blijkt evenwel dat ISIS Bagdad nooit heeft kunnen belegeren, noch dat er sprake was van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. Anno 2015 vonden er, in tegenstelling tot de periode voorafgaand aan het offensief van IS, nog nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van ISIS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af.

Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Om de beveiliging van de hoofdstad te verbeteren namen de Iraakse autoriteiten, na de golf van zware aanslagen in de lente en zomer van 2016, verschillende maatregelen, zoals het verbod op het gebruik van de nutteloze bomdetectoren, een herstructurering van het veiligheidsapparaat, en het vernieuwde concept met een muur rond de hoofdstad. Deze maatregelen beginnen succes te hebben. Vanaf eind november 2016 begon het leger, na een periode van minder aanslagen door ISIS, met de verplaatsing van twee legerbrigades van Bagdad naar Shirqat en Mosul, om daar het front tegen ISIS te versterken. Deze troepenverplaatsingen gebeurden na een periode waarin het aantal aanslagen door ISIS afnam. Door de verdere afname van het terreurgeweld in de hoofdstad werden, werden de controleposten in 2017 verder afgebouwd.

Het geweld in de provincie Bagdad eiste tot november 2016 maandelijks honderden doden en gewonden op. Vanaf dan is het aantal slachtoffers en het aantal aanslagen sterk beginnen dalen en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden.

Het CGVS benadrukt dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de

hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn. Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Iraakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS; of (iii) onder controle blijven van ISIS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de

voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie kan niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen, of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert de volgende middelen aan:

“Enig middel: SCHENDING VAN HET RECHT VAN VERDEDIGING DOOR EEN GEBREK, ONDUIDELIJKHEID EN DUBBELZINNIGHEID IN DE MOTIVERING VAN DE BESLISSING evenals verzoek tot het opnieuw onderzoeken van de aanvraag

Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Schending van artikel 3 van de wet de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze heeft geantwoord op de door verzoeker ingediende asielaanvraag, waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging had in de zin van de Conventie van Genève (zoals deze werd omgezet in intern recht).

Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat hij geen gegronde vrees had.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

Het Commissariaat-Generaal besluit om de asielaanvraag van verzoekende partij af te wijzen in eerste onderzoek omdat :

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toegekend worden. U bent er immers geenszins in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het leiden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Na verwijzing door uw raad onder volgende motivering:

2.4. Na lezing van het administratief dossier is de Raad van oordeel dat het geheel van de overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing geenszins doorslaggevend is om de geloofwaardigheid van de door verzoeker uiteengezette asielmotieven volledig te ondermijnen. Hoewel sommige aspecten van verzoekers relaas - in het bijzonder zijn verklaringen omtrent het Hummerincident en zijn bewering dat het Iraakse leger hem hiervoor verantwoordelijk zou achten – de Raad volstrekt ongeloofwaardig overkomen, kan naar het oordeel van de Raad op basis van de motieven van de bestreden beslissing niet zonder meer worden besloten tot de algehele ongeloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde bevelen om naar het front te gaan en van de bedreigingen door AAH volgend op zijn weigeringen. De Raad wijst er in dit verband op dat het administratief dossier niet de minste informatie bevat over AAH, de relatie van deze militie tot het Iraakse leger en de macht en invloed van deze militie binnen het leger.

Er kan derhalve op generlei wijze worden vastgesteld of verzoekers verklaringen over de bevelen van AAH om te gaan vechten aan het front al dan niet kaderen in de objectieve gegevens van de actuele situatie in Irak. Het is de Raad overigens niet duidelijk hoe het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de allerminst draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing meent te kunnen besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen tot 2015 bij het Iraakse leger te hebben gediend. Het causaal verband tussen de voorgaande motieven en dit besluit ontgaat de Raad volledig. Dit klemt des te meer daar uit de motivering van de bestreden beslissing niet eenduidig kan worden afgeleid of het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nu al dan niet geloof hecht aan verzoekers profiel als militair. Immers, waar eerst verzoekers tewerkstelling in het Iraakse leger tot 2015 in twijfel wordt getrokken omwille van zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, wordt in verband met de door hem bijgebrachte documenten dan weer gesteld “De legerkaart, de foto’s, de kopie van het benoemingsbevel en het origineel attest in verband met uw opleiding bij de inlichtingendienst ter staving van uw tewerkstelling bij het Iraaks leger bevestigen hoogstens dat u bij het Iraakse leger in dienst was, maar doen geenszins uitspraak over de omstandigheden van uw vertrek uit het Iraaks leger.”, hetgeen impliceert dat verzoekers profiel als militair wél geloofwaardig wordt geacht, en dit niettegenstaande het feit dat de authenticiteit van deze zelfde documenten eerst werd betwijfeld. Ook de beoordeling van de door verzoeker neergelegde publicatie in een krant d.d. 8 november 2015 van de tweede militaire rechtbank van het Ministerie van Defensie laat uitschijnen dat niet langer wordt betwist dat verzoeker diende in het Iraakse leger, noch dat hij deserteerde. Met betrekking tot deze publicatie wordt immers gesteld “Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat deze publicatie van november 2015 dus hoogstens uw verklaring te zijn gedeserteerd uit het leger kan staven, niks meer en niks minder.”

In acht genomen wat voorafgaat, kan verzoeker dan ook worden gevolgd waar hij het Commissariaat-generaal in het verzoekschrift een gebrek aan duidelijkheid en coherentie verwijt en waar hij betoogt “AAH gaf effectief opdracht aan de Soennieten om te gaan vechten, zij zijn kanonnenvoer en kunnen beter weggezonden en zo mogelijk aan het front sneuvelen. De militie AAH heeft de feitelijke controle over de ordediensten, bepaalde legereenheden (of commandanten) en beslist alles in de regio’s onder haar controle. De nationale regering tolereert dit gelet op de onveiligheid en oorlog in het land. Het CGVS geeft ook geen enkel argument of document waaruit zou kunnen blijken dat deze controle de facto niet aanwezig is. Het CGVS beperk zich tot het stellen dat dit ‘ongeloofwaardig’ of ‘vreemd’ zou zijn, zonder ook maar één objectief element. (...) Er is evenmin enige landeninfo toegevoegd over de rekrutering en gedwongen aansluiting van AAH of de acties van deze om de jongeren – soennieten – te laten vechten in de oorlog tegen ISIS. Het CGVS baseert zich dan ook niet op objectieve informatie.”

Gelet op het voorgaande, is de Raad van oordeel dat de motivering van de bestreden beslissing en de samenstelling van het administratief dossier getuigt van een gebrekkig onderzoek op grond waarvan geenszins kan worden besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door verzoeker uiteengezette asielaanvraag.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Ondanks deze duidelijke standpunten van uw Raad herneemt het CGVS als weigeringsgrond volgende motieven:

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Verzoekende partij kan hiermee absoluut niet akkoord gaan ! Er is geen sprake van onvoldoende elementen of het niet slagen in de 'bewijslast'.

Het CGVS oordeelde duidelijk op basis van een foutieve of onvolledige analyse van de asielaanvraag en de algemene gegevens eigen aan de zaak.

Verzoeker, heeft zijn land ontvlucht wegens gegronde vrees voor vervolging en om duidelijke reden dat hij gelet op de problemen die hij aldaar ondervonden heeft. De Raad oordeelde bovendien reeds dat verschillende elementen uit het relaas geloofwaardig zijn, daar waar anderen minder geloofwaardig waren.

De Raad oordeelde dan ook dat het CGVS diende te onderzoeken in hoeverre de verklaringen van verzoeker, welke reeds deels geloofwaardig bevonden werden, overeenstemmen met de algemene informatie over de situatie in Iraq en meer in het bijzonder ten aanzien van de milities en AAH.

De tewerkstelling als militair, het feit dat er door AAH controle op het leger, rekrutering, (kanonnenvoer) etc is, staat niet langer ter discussie.

Dat een algemene sfeer van bedreiging en onveiligheid in het land van herkomst is niet steeds als een voldoende voorwaarde geldt om het vluchtelingenstatuut te verkrijgen, maar dat er in bepaalde gevallen sprake moet zijn van 'gegronde vrees' en 'vervolging'.

De algemene sfeer van bedreiging en onveiligheid in het land van herkomst kan echter wel een bepalende rol hebben gespeeld bij de beoordeling door de verzoekende partij waarom hij zijn land diende te ontvluchten. Er moet dan ook rekening gehouden worden met de algemene situatie bij de beoordeling van de vrees op vervolging.

Vervolging hoeft echter niet noodzakelijk te betekenen dat de overheid een politiek van actieve vervolging voert of steunt, het kan ook verwijzen naar de onwil of de onbekwaamheid van de overheid om bescherming te bieden en maatschappelijke dreigingen te bestrijden.

In het geval van verzoeker heeft hij net daarvan te lijden, zijnde de onmogelijkheid van de overheid hem op een gedegen wijze te beschermen niet op het ogenblik van de feiten, maar ook heden niet gelet op de de quasi algemene staat van oorlog waarin het land zich actueel in bevindt.

Ook het bewijzen van gegronde vrees is vaak een moeilijke zaak. Het wantrouwen van de asielzoekers tegenover administratieve beslissingen in eigen land nemen ze vaak mee naar de asielinstanties in de landen waar ze terechtkomen.

Verzoeker heeft echter veel en gedetailleerde informatie gegeven, geantwoord op alle vragen en opmerkingen van het CGVS.

Het CGVS heeft de plicht om asielaanvragen ten gronde te onderzoeken, niet enkel met het oog op de weigering van de aanvraag, maar net zoals een onderzoeksrechter, met de plicht de waarheid aan het licht te brengen.

Verzoeker heeft echter sterk de indruk dat het CGVS niet dit doel voor ogen had bij de behandeling van de asielaanvraag, zeker nu zij reeds eerder een beslissing nam tot weigering van de aanvraag en door uw Raad werd teruggefloten omwille van het gebrekkig onderzoek door het CGVS zelf (zie arrest RvV 185.627)

Het CGVS denkt, leest en beslist in ZWART-WIT, zonder rekening te houden met de context waarbinnen verzoeker opgroeide en met de algemene kennis van verzoeker, zijn opleidingsniveau en de algemene situatie in het land van oorsprong maar ook zonder rekening te houden met de beslissing van de RvV en de duidelijke standpunten welke uw Raad nam in het Arrest.

Verzoeker is formeel, hij verliet zijn land omwille van een gegronde vrees voor vervolging en problemen evenals de onmogelijkheid terug te keren omwille van de veruiterlijkte problemen.

Het CGVS meent verschillende punten te kunnen weerhouden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in aanmerking moet komen voor internationale bescherming.

Verzoeker heeft ook reeds op de verschillende punten van het CGVS geantwoord, zowel in vorig beroepsverzoekschrift (en minstens deels gevolgd door uw Raad) als in bijkomend verhoor RvV.

Verzoeker zal desondanks opnieuw alle punten overlopen om aan te tonen dat deze redenen op zich individueel maar ook samen geen reden zijn om verzoeker de internationale bescherming te ontzeggen.

Vooreerst kan er weinig tot geen geloof gehecht worden aan uw bewering een soennitische moslim te zijn (zie CGVS I, dd. 14 april 2016, p. 3, en CGVS III, dd. 14 november 2017, p. 14) en doet informatie die op Facebook teruggevonden kon worden sterke vermoedens rijzen dat u géén soennitische, maar daarentegen wel een sjiitische moslim bent. Op basis van uw Facebookaccount - waarvan u aangeeft dat het inderdaad uw Facebookaccount is (CGVS III, p. 3) en waarvan een kopie werd toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier van het CGVS - kunnen er immers verschillende sjiitisch geïnspireerde berichten teruggevonden worden. Zo kan er vooreerst vastgesteld worden dat u van 2013 tot 2015 verschillende foto's van uzelf in (het sjiitisch bedevaartsoord) Karbala op uw Facebookpagina gepost hebt, u meermaals verwijst naar 'imam Hoessein' en u de pagina 'Karbala' leuk vindt op Facebook (zie blauwe map in het administratief dossier). Karbala wordt door sjiitische moslims beschouwd als een zeer heilige stad waar jaarlijks miljoenen sjiitische pelgrims de graftombe van hun martelaar imam Hoessein in de Imam Hoesseinmoskee bezoeken. Gezien zowel de aanbeden 'imam Hoessein' als het bedevaartsoord Karbala totaal geen betekenis hebben binnen de soennitische islam, kan bijna niet anders dan aangenomen worden dat u een sjiiet bent. Geconfronteerd met bovenstaande bevindingen geeft u aan dat veel soennieten zoiets posten, u van alles op uw Facebook post, dit geen kwaad kan en u veel sjiitische vrienden heeft (CGVS III, p. 14-15). Deze uitleg kan echter verre van overtuigen. Hiernaast kunnen er op uw facebookpagina ook verschillende foto's van u teruggevonden aan de Kadhimiya-moskee en waarbij u verwijst naar de imams Kadhim en Mohammed, andermaal betreft het hier een sjiitisch heiligdom en spilfiguren binnen de sjiitische islam. Daarenboven kunnen er op basis van uw Facebookpagina ook nog verschillende andere sjiitisch geïnspireerde berichten en foto's teruggevonden worden, onder andere over de 'ashura', 'imam Ali', 'imam Hussein' (zie blauwe map in het administratief dossier). Ook kan er een foto van u teruggevonden worden op een begraafplaats in (het eveneens sjiitische oord) Najaf. Gelet op de huidige situatie van sektarische spanningen tussen soennieten en sjiieten in Irak is het immers weinig waarschijnlijk dat u, als zogenaamde soenniet, met een dusdanige frequentie dergelijke sjiitisch geïnspireerde berichten op Facebook zou posten.

Het vermoeden dat u een sjiitische, én dus geen soennitische moslim, bent wordt verder versterkt door het gegeven dat u op Facebook een video leuk vindt van 'Kataib al-Imam Ali' (een sjiitische militie) en 'Abu Azrael' (een prominent lid van de sjiitische Kataib al-Imam Ali militie). Kataib al-Imam Ali maakt deel uit van de *Hashd Al-Shaabi', een koepelorganisatie van hoofdzakelijk sjiitische milities die op hun beurt bekend staan omwille van hun vijandige houding en mensenrechtenschendingen ten aanzien van soennieten in Irak (zie Landeninformatie toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier). In dat opzicht is het dan ook volstrekt ongeloofwaardig dat u, indien u daadwerkelijk soenniet zou zijn, berichten van een dergelijke militie leuk zou vinden. Tot slot dient hier nog aan toegevoegd te worden dat u op Facebook ook foto's gepost hebt waarop te zien hoe u in militaire kledij een duidelijk sjiitisch geïnspireerde vlag vasthoudt en deze vlag ook kust (zie blauwe map in het administratief dossier). Het is echter totaal ondenkbaar dat u dergelijke handelingen zou stellen, én hier op Facebook mee zou pronken, mocht u daadwerkelijk een soenniet zijn.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen dient het CGVS te concluderen dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering een soennitische moslim te zijn en kan het in het alle redelijkheid aannemen dat u daarentegen wel een sjiitisch moslim bent. Bovenstaande vaststellingen wijzen er bovendien op dat u door het achterhouden van essentiële informatie en door het afleggen van bedrieglijke verklaringen bewust getracht heeft het CGVS te misleiden over uw ware geloofsovertuiging en identiteit. Deze conclusie tast op ernstige wijze uw algemene geloofwaardigheid aan en wijst er op dat u de bevoegde instanties tracht te verhinderen een zicht te krijgen op uw werkelijke identiteit en situatie in uw land van herkomst

Verzoeker is verwonderd over deze plotse wijziging in houding van het CGVS, daar waar op geen enkel ogenblik getwijfeld werd aan de afkomst, identiteit van verzoeker in de eerdere beslissing, tracht het CGVS thans op volkomen losstaande gronden toch haar eerdere beslissing bevestigd te zien.

Ook uw Raad erkende uitdrukkelijk dat verzoeker Soenniet is en heeft haar beslissing hierop gesteund. In de volledige argumentatie van het CGVS staat op geen enkel punt vermeld waarom zij eerst wel heeft aangenomen dat verzoeker Soenniet was en nu dit lijkt af te wijzen.

Dit element ondersteunt enkel het gegeven dat het CGVS zeer precair te werk is gegaan en louter de aanvraag tracht af te wijzen. Bovendien zijn geen van de aangehaalde argumenten op zich of zelf in hun geheel voldoende om te oordelen dat verzoeker geen Soenniet zou zijn.

De plaatsen waarnaar verwezen in de facebook of zelf de uitspraken zijn dan wel van enkele Sjiitische personen, zij worden vaak geciteerd, zelf door niet moslims. Het feit dat er een verwijzing is op facebook naar deze plaatsen of zelf naar uitspraken, maakt van verzoeker nog geen Sjiitische moslim. Zo is er ook op het facebookprofiel van verzoeker verschillende verwijzingen naar andere godsdiensten, personen edm. Zo staan er ook foto's van verzoeker aan en in kerken, dit maakt van verzoeker nog geen christenen;

Het CGVS wijst er op dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij zijn volledige medewerking verleent teneinde de bevoegde instanties toe te laten een zo volledig mogelijk onderzoek naar de gegrondheid van het asielrelaas te voeren en om zich een beeld te vormen van de eventueel daaruit voortvloeiende nood aan bescherming. De medewerkingsplicht vereist van een asielzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, religie, herkomst, leefwereld en asielrelaas en dit vanaf de aanvang van de procedure. Gelet op bovenstaande vaststellingen blijkt dat u doelbewust heeft verzaakt aan de medewerkingsplicht die op iedere asielzoeker rust.

Ook hier moet verzoeker vaststellen dat hij aan alle voorwaarden en vragen van het CGVS heeft voldaan om bescherming te bekomen én om geloofwaardig over te komen. Verzoeker heeft ook tijdens de procedure voor uw Raad bijkomende bewijskrachtige elementen voorgebracht welke zijn relaas ondersteunde én zijn geloofwaardigheid herstelde.

De Raad oordeelde dan ook zeer terecht dat bepaalde elementen geloofwaardig zijn én dat louter bijkomend onderzoek diende te worden verricht (en documentatie te worden toegevoegd) met betrekking tot de situatie van Soennitische asielzoekers, militie edm.

Het komt dan niet correct over dat, na procedure voor uw Raad én voor eerdere beslissing, plots het CGVS gaat aangeven dat verzoeker tekort schiet aan zijn medewerkingsplicht.

Verzoeker verwijst naar hetgeen uw Raad reeds oordeelde en dat het CGVS tekort schoot om op grond van objectieve informatie te oordelen over de situatie van verzoeker als Soenniet.

U verklaarde bovendien dat u puur omwille van uw soennitische geloofsstrekking op uw werk gevisieerd en bedreigd werd door x (AAH). Zo zou u omwille van uw soennitische achtergrond via AAH een bevel gekregen hebben om aan het front te gaan vechten en zou u eveneens door hen bedreigd zijn geweest nadat u weigerde dit bevel na te leven (CGVS I, p. 19, en CGVS III, p. 7-18). Gezien de problemen die u aanhaalt voor uw vertrek uit Irak een rechtstreeks gevolg zijn van uw vermeende soennitische geloofsstrekking, ondergraaft bovenstaande conclusie op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Zoals reeds door uw Raad beslist, was de tewerkstelling van verzoeker geloofwaardig én dan ook zijn problemen met AAH. Uw Raad zond het dossier terug om het CGVS toe te laten aan te tonen dat de overheid controle heeft over de situatie, dan wel informatie over AAH toe te voegen. Aangezien het CGVS deze informatie nog steeds niet toegevoegd heeft en zich beperkt met de – eerder vaststaande en niet betwiste gegevens – in twijfel te trekken – opnieuw zonder objectieve redenen, dient de gevolgtrekking van het CGVS te worden afgewezen.

Verzoeker is geloofwaardig naar tewerkstelling, problemen met AAH.

Hiernaast doen enkele bevindingen betreffende uw militaire dienst verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden asielrelaas. Zo beweerde u immers dat u binnen het leger enkel actief bent geweest als inlichtingenagent en chauffeur, u geen wapen droeg en u nooit deelgenomen hebt aan de gewapende strijd. U verklaarde zelfs letterlijk "ik was geen vechtende soldaat". Voorts beweert u ook dat u het bevel gekregen had om naar het front te trekken, maar u niet wou gaan vechten (CGVS I, p. 5-6 en 16, en CGVS III, p. 12). In dat opzicht is het bijzonder opmerkelijk dat er via uw Facebookpagina verschillende foto's teruggevonden konden worden waarop u te zien bent in militaire kledij, mét gevechtswapens én in gevechtshoudingen (zie blauwe map in het administratief dossier). Deze foto's dateren daarenboven van 2014, op een moment waarvan u beweerde dat u nog actief was binnen het inlichtingenbataljon (CGVS I, p. 5, en CGVS II, p. 5-10). Bovenstaande bevindingen in acht genomen kan er bijgevolg geen geloof gehecht worden aan uw bewering tijdens uw militaire dienst nooit deel genomen te hebben aan gevechten en/of geen wapen gedragen te hebben. Ook hier dient vastgesteld te worden dat u door het achterhouden van essentiële informatie en door het afleggen van bedrieglijke verklaringen bewust getracht heeft het CGVS te misleiden, ditmaal over uw militaire dienst. Deze conclusie tast op ernstige wijze uw geloofwaardigheid aan en wijst er op dat u de bevoegde instanties tracht te verhinderen een zicht te krijgen op uw werkelijke militaire dienst en situatie in uw land van herkomst. Bovenstaande bevindingen doen het CGVS daarenboven vermoeden dat u veeleer vrijwillig deelgenomen heeft aan gevechten aan gevechten en u hier ook een zekere fierheid uit haalt. Dat u dan in het kader van uw asielverzoek beweert dat u niet wou gaan vechten en uw problemen met AAH escaleerden na uw weigering om aan het front te gaan vechten is bijgevolg allesbehalve aannemelijk en tast op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aan.

Verzoeker was zoals reeds bevestigd voor en door uw Raad actief binnen het leger. Hierbij is het ook normaal dat verzoeker – tijdens de training – opgeleid is met wapens etc. Dat verzoeker hier enige fierheid ten toon stelde, kan hem uiteraard kwalijk genomen worden.

Verzoeker werd niet geconfronteerd met deze gegevens, heeft ze dan ook niet kunnen toelichten etc. Het CGVS gaat uit van eigen beweringen om deze als waar aan te nemen. Het 'vinden' van één of andere foto kan bezwaarlijk aangegrepen worden om deze gevolgtrekkingen te nemen. Verzoeker deelde zijn profiel, bevestigde uitdrukkelijk dat dit zijn profiel was. Het feit dat er een foto van hem in militaire kleding (met wapen) aangetroffen wordt, is eerder een bevestiging van zijn dienstbetrekking in het leger, hetgeen het CGVS steeds heeft willen ontkennen, maar door het arrest van uw Raad niet langer kan betwisten (gezag van gewijsde).

Voorts dient er te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnt wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld doorheen uw opeenvolgende verklaringen. Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat er een grote discrepantie waargenomen kan worden tussen uw verklaringen bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ)) en de verklaringen die u op het CGVS zelf heeft afgelegd. Zo verklaarde u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS enkel dat u het slachtoffer geworden was van een aanslag door IS en dat het Iraakse leger u ervan verdacht samen te werken met IS (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens uw interviews op het CGVS haalt u echter aan dat uw vertrek uit uw land van herkomst voornamelijk een gevolg is van problemen die u met AAH had nadat u hun bevel om aan het front te gaan vechten geweigerd had. Tijdens het invullen van de Vragenlijst van het CGVS rept u echter met géén enkel woord over deze problemen met Nochtans vormen deze problemen met AAH een kernelement binnen uw asielrelaas, nl. uw gevangenisstraf, functieverandering naar chauffeur, het incident met de Hummer, de dreigbrief, dreig-sms en zelfs uw desertie zouden hier immers een rechtstreeks gevolg van zijn (CGVS 1, p. 6-7 en 15-20, CGVS 11, p. 10-19, en CGVS 111, p. 7-18). Dat u dan net AAH onvermeld laat bij de DVZ is wel héél frappant. Hiermee geconfronteerd beweert u dat u schrik had om erover te praten en u bij de DVZ enkel een samenvatting van de feiten mocht geven (CGVS II, p. 18). Deze uitleg kan echter geenszins een verklaring vormen voor het 'niet-vermelden' van AAH bij de DVZ. Daar het hier een cruciaal element binnen uw asielrelaas betreft kan er redelijkerwijze verwacht worden dat u dit ondanks uw schrik toch zou vertellen én dat u dit zeker in een samenvatting van de feiten zou vermelden. De verklaringen die u na bovenstaande confrontatie aflegde waren dan ook niet van die aard dat zij uw geloofwaardigheid konden herstellen, wel integendeel. In dit verband dient er bovendien ook gewezen te worden op het feit dat uw eerdere verklaringen bij de DVZ werden afgenomen met een tolk die het Arabisch machtig is en dat u zich akkoord verklaarde met deze verklaringen nadat ze u bij de DVZ na afloop ter goedkeuring werden voorgelezen.

Verzoeker mocht deze elementen reeds beantwoorden in vorig beroepsverzoekschrift. (zie grijze tekst onder)

Er dient te worden gewezen op verschillende vreemde en tegenstrijdige elementen die de geloofwaardigheid van het geheel van uw asielrelaas ondermijnen.

De geloofwaardigheid die aangetast zou zijn is het resultaat van een volkomen verkeerde interpretatie van de gebeurtenissen door het CGVS. Bij het plaatsen van het relaas in de juiste context zoals deze ter plaatse is, is er uiteraard geen sprake van enige tegenstrijdigheid.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat de door u aangehaalde bevelen en bedreigingen van AAH niet geloofwaardig zijn.

AAH heeft initieel een schrijven gericht naar de basis waar verzoeker gelegerd was. Hierbij werden een aantal soennieten opgedragen (bij naam) om naar het front te trekken en hun 'plicht' te doen. Verzoeker kende niet deze personen. Het betrof slechts 13 individuen die toevallig ook op de basis actief waren. Verzoeker kende uiteraard niet iedereen op de basis, dit zou praktisch onmogelijk zijn en het CGVS kan ook geen enkel argument aangeven waarom verzoeker deze anderen zou moeten kennen.

Zo dient te worden opgemerkt te worden dat u op het Commissariaat-generaal verklaarde AAH te vrezen omwille van het bevel om naar het front te gaan, hetgeen u hebt geweigerd, en omwille van de dreigbrief na uw Hummerincident.

Dit betreft het tweede incident, dus nadat hij al geweigerd had. Het CGSV vergist zich in volgorde en tracht de eigen misvattingen verkeerdelijk in beslissing weer te geven.

AAH is bijgevolg de oorzaak van alle daaropvolgende problemen (verandering van functie naar chauffeur, incident met Hummer) (CGVS 1, 6-7, 15-21; CGVS 2, p. 16-17).

De situatie met de Milities, het leger, de onveiligheid en straffeloosheid is de oorzaak van het vertrek, deze die zich dus middels AAH heeft veruiterlijkt. Zou verzoeker een toegang tot effectieve rechten hebben zou hij klacht kunnen neerleggen én bescherming van zijn overheid genieten, hetgeen in casu niet het geval is.

Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) hebt u echter geen enkele vermelding gemaakt van een bedreiging door AAH en u hebt op dat ogenblik evenmin bewijsstukken neergelegd waaruit deze bedreiging zou kunnen blijken (Vragenlijst Van het CGVS op DVZ en binnengebrachte documenten op DVZ). Geconfronteerd met de vraag waarom u bij de DVZ niets vermeldde over de AAH, antwoordde u dat u schrik had om erover te praten (CGVS 2, p. 18).

Verzoeker werd – zoals vele andere asielzoekers – uitdrukkelijk door de tolk opgedragen om enkel te spreken over de laatste problemen en de laatste reden voor vertrek. Hierbij diende verzoeker kort te zijn. Dit is een vaststaand en terugkerend fenomeen in vele dossier!

Verder geconfronteerd met het feit dat u wel al vermeldde op de CGVS vragenlijst dat het leger u zocht, veranderde u echter weer van versie door te stellen dat u bij DVZ enkel een samenvatting mocht geven (CGVS 2, p. 18). Geconfronteerd met dit verschil antwoordde u opnieuw ontwijkend door te beginnen over nog een ander gesprek waarop u enkel vertelde dat u taxichauffeur was (CGVS 2, p. 18).

Verzoeker betwist dan ook deze (herhaalde) stellingname van het CGVS.

Vervolgens zijn ook de verklaringen die u aflegde doorheen uw interviews op het CGVS incoherent. Vooreerst is het hoogst opmerkelijk dat u tijdens uw derde gehoor op het CGVS plots beweert dat u eind mei 2015 een dreigings gekregen had van AAH, terwijl u tijdens uw eerste twee interviews op het CGVS hier op geen enkel moment melding van maakte. Hiermee geconfronteerd beweert u dat u hier nooit een specifieke vraag naar gesteld werd en u hier niet over kon spreken omdat u geen bewijs had om dit aan te tonen (CGVS III, p. 16-17). Deze uitleg houdt echter weinig steek omdat het aan u is om alle relevante feiten op te sommen. De interviewer kan u moeilijk bevragen over iets dat u niet spontaan heeft gemeld.

Verzoeker tracht volledig te zijn en het is volkomen normaal dat na drie interviews het beeld vollediger is dan na 2.

Daarenboven is het verre van noodzakelijk om over fysiek bewijs te beschikken alvorens iets verbaal te kunnen aanhalen. Daarenboven legt u ook tegenstrijdige verklaringen af betreffende de chronologie van de door u aangehaalde gebeurtenissen. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat u vijf dagen in de gevangenis opgesloten werd omdat u in januari 2014 een bevel om te gaan vechten geweigerd had (CGVS I, p. 6), dit terwijl u tijdens uw tweede gehoor beweert dat dit in januari 2015 was (CGVS II, p. 14). Tijdens uw derde gehoor beweert u dan weer dat het eerste bevel 15 à 20 dagen vóór 29 april 2015 was, uw laatste werkdag bij het leger. Enkele vragen later komt u echter op uw eerdere verklaringen

terug en beweert u dat er ongeveer één maand en tien dagen zat tussen het eerste en tweede bevel, waarbij u aangesteld werd als chauffeur (CGVS III, p. 10-13). Zoals uit bovenstaande blijkt, stapelt u de discrepanties op doorheen uw opeenvolgende verklaringen, hetgeen in ernstige mate afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers verwacht worden dat u een duidelijk en coherent overzicht van de feiten kan geven. Dat u daar niet in slaagt en telkens een andere versie geeft van het gebeurde, toont aan dat u uw eigen verhaal onvoldoende beheerst.

Verzoeker blijft bij de afgelegde verklaringen. Het CGVS verwijst naar steeds verschillende referentiepunten in plaats van één vast punt te nemen. Er is sprake van een eerste aanhouding, na de eerste weigering om te gaan vechten aan het front, waar er kan verwezen worden naar het eerste verzoekschrift én de afgelegde verklaringen. De referentiepunten waarnaar het CGVS verwijst hebben tot doel een onduidelijk beeld te verschaffen over de problemen eerder dan een duidelijke tijdslijn te creëren. Eens verwijst het CGVS naar de vraag om aan het front te gaan, de andere maal de aanstelling als chauffeur (wat gebeurde nadat verzoeker geweigerd had naar het front te gaan én gevangen was gehouden) de andere maal verwijst het CGVS naar de komst naar Europa. Dit is intentioneel bedoeld om onduidelijkheid te creëren....

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen dient het CGVS te concluderen dat er niet het minste geloof gehecht kan worden aan de door u voorgehouden problemen met AAH. De door u voorgelegde dreigbrief is niet van die aard dat het de hierboven aangetoonde ongeloofwaardigheid kan herstellen. Er dient immers opgemerkt te worden dat het hier enkel een kopie, én geen origineel stuk, betreft, waardoor de authenticiteit en de herkomst van dit document niet kan worden nagegaan. Een dergelijke document kan bovendien door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt en aldus draagt dit document geen bewijswaarde. Daarenboven is ook de inhoud van deze dreigbrief problematisch. Zo wordt u in de dreigbrief voorgesteld als zijnde een soenniet, dit terwijl, zoals hierboven reeds werd aangetoond, er geen enkel geloof gehecht kan worden aan uw voorgehouden soennitische geloofsovertuiging.

Het is opmerkelijk dat het CGVS de argumenten meermaals blijkt te herhalen om steeds de opeenvolgende gevolgtrekking te maken.

Verzoeker is en was actief als militair, is soenniet en werd net omwille van hiervan geconfronteerd met AAH.

De Raad heeft dit punt aangenomen en gevraagd dat het CGVS aantoont dat AAH niet meer actief is, de overheid de controle herwonnen heeft én landeninfo zou toevoegen. Het CGVS lijkt er alles aan te doen om deze gevraagde informatie niet te moeten leveren, door het geweer van schouder te wijzigen én de identiteit/religie van verzoeker in twijfel te trekken, daar waar dit eerder niet het gevoel was.

In tweede instantie dient het CGVS te concluderen dat er evenmin geloof gehecht kan worden aan de door u voorgehouden problemen met de Iraakse autoriteiten. Vooreerst dient hierbij opgemerkt te worden dat de door u voorgehouden problemen met de Iraakse autoriteiten een rechtstreeks gevolg zouden zijn van uw problemen met AAH, zo zou het Hummerincident immers een gevolg zijn van uw functiewijziging na uw weigering in te gaan op het bevel van AAH om aan het front te gaan vechten en zou u uit het leger gedeserteerd zijn omwille van uw vrees voor AAH. Zoals hierboven reeds werd beargumenteerd kan er echter geen enkel geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde problemen met AAH, hetgeen reeds op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw problemen met de Iraakse autoriteiten aantast.

Ook hier heeft de Raad samen met verzoeker de tegenstrijdigheden van het CGVS opgemerkt en afgewezen. Verzoeker werd erkend als militair én als deserteur. Dit werd niet in twijfel getrokken én uitsluitend de gevolgen hiervan staan ter discussie, niet de feiten zelf.

Dat er geen geloof gehecht kan worden aan het door u beweerde incident met de Hummer en de daaropvolgende veroordeling door de Iraakse autoriteiten (dd. 27 december 2015), blijkt uit volgende vaststellingen. Zo is het merkwaardig dat u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS spontaan verklaarde dat uw collega x tijdens de raketaanval op de Hummer werd geraakt in zijn been en dat x, een andere collega, werd geraakt in zijn been en schouder, terwijl uw collega x niet werd geraakt (CGVS I, p. 15). Wanneer u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS gevraagd wordt naar de verwondingen van uw collega's, beweert u dat x werd geraakt in zijn schouder en dat x werd geraakt in zijn schouder en been. Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen hieromtrent ontkent u uw eerste verklaringen (CGVS II, p. 18-19). Het louter ontkennen van tegenstrijdige verklaringen is echter geenszins afdoende. Daarenboven is het weinig aannemelijk dat het Iraakse leger u, als chauffeur met een lage rang als 'ariP, persoonlijk verantwoordelijk zou achten voor het verlies van een Hummer na een raketaanval en dat u hiervoor ter compensatie een boete zou moeten betalen en een gevangenisstraf uitzitten (CGVS I, p. 12 en 21). Voorts is het bijzonder opmerkelijk dat u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS beweerde dat u vreest om veroordeeld te worden door het Iraakse leger omdat ze u ervan verdachten

met IS te hebben samengewerkt. U verklaarde dat het leger dacht dat u met IS samenwerkte omdat u de chauffeur was van de wagen waarop een aanslag werd gepleegd (Vragenlijst CGVS, vraag 4 en 5). Doorheen uw verklaringen op het CGVS vermeldde u echter nergens dat de reden om u te vervolgen na het incident van de Hummer samenspanning met IS of terrorisme was (CGVS I, p. 12 en p. 21). Dat u voor terrorisme zou worden beschuldigd omdat u de chauffeur was van de wagen waarop een aanslag werd gepleegd is bovendien een redenering die weinig steek houdt.

Verzoeker volstaat om te verwijzen naar het eerste beroepsverzoekschrift waar deze elementen werden betantwoord. Het CGVS heeft ook hier geen rekening willen houden met de argumenten opgenomen in het verzoekschrift of met het arrest van de Raad. (zie verder hernomen argumenten eerste beroep)

Bijkomend beweert u ook dat u van uw dienst gedeserteerd bent, u omwille van uw desertie bij verstek veroordeeld bent en u een gevangenisstraf van vijf jaar riskeert (CGVS III, p. 6-7). Er kan echter weinig tot geen geloof gehecht worden aan uw desertie en bijhorende veroordeling. Er dient immers opgemerkt te worden dat u enkel en alleen gedeserteerd zou zijn omwille van de bedreigingen die u van AAH gekregen zou hebben (CGVS III, p. 7 en 18). Zoals hierboven echter reeds werd vastgesteld, kan er aan deze problemen met AAH geen geloof gehecht worden. Daar er geen geloof gehecht kan worden aan deze gebeurtenissen, kan uw desertie omwille van deze gebeurtenissen evenmin als geloofwaardig worden beschouwd. Daarenboven is het hoogst eigenaardig dat u beweert een gevangenisstraf van vijf jaar te riskeren omwille van uw desertie (CGVS III, p. 20), terwijl u volgens het door u voorgelegde vonnis veroordeeld bent tot een gevangenisstraf van zes maanden. Dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde vervolging door de Iraakse autoriteiten, wordt overigens kracht bijgezet door uw weinig geloofwaardige verklaringen over uw vertrek uit Bagdad. Indien u vervolgd en gezocht zou worden en gelet op het feit dat er controleposten zijn op de weg van Bagdad naar Erbil, is het weinig aannemelijk dat u aan de hand van uw eigen identiteitsdocumenten Bagdad zou verlaten en naar Erbil reizen. U verklaarde in dit verband geen enkel probleem te hebben ondervonden bij de controleposten op uw reis van Bagdad naar Erbil en aan de hand van uw eigen paspoort te hebben gereisd van Erbil naar Istanbul (CGVS I, p. 10-11).

Tot slot dienen de door u voorgelegde documenten nog besproken te worden. Wat betreft de documenten in verband met uw desertie en veroordelingen - het medisch attest van de militaire rechtbank, het vonnis van 27 december 2015, de brief van 27 januari 2016 gericht aan uw inlichtingendivisie, de publicatie in de krant, het document betreffende deserteurs in Irak en uw aanhoudingsbevel - dient te worden opgemerkt dat het hier enkel kopieën, én geen originele stukken, betreft, waardoor de authenticiteit en de herkomst van deze documenten niet kan worden nagegaan. Ook dergelijke documenten kunnen door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt en aldus dragen deze documenten geen bewijswaarde. Hierbij dient bovendien nog aan toegevoegd te worden dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden (zie Landeninformatie "COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude"). De bewijswaarde van dergelijke documenten is dus überhaupt zeer gering.

Hier wenst het CGVS opnieuw de kracht van gewijsde van de arresten van uw Raad naast zich neer te leggen.

Er werd reeds beslist op basis van eerdere beslissing dat de desertie niet betwist was én dat verzoeker (erkend door CGVS) hiervoor gezocht werd.

Zonder enige motivatie wijkt het CGVS af van eerdere besluiten, laat na het arrest na te leven. Verzoeker ziet hier geen enkele objectieve motivatie om dit te ondersteunen!

VERZOEKER wenst ook de argumenten uit eerdere beslissing (en zijn antwoorden hierop) in herinnering te brengen.... (in grijsstint). Deze argumenten werden niet beantwoorde, niet meegenomen bij de evaluatie, daar waar zij op vele punten door de Raad werden gevolgd.

Verzoeker was eveneens taxichauffeur in het Weekend en gebruikte deze job om zijn functie binnen het leger te verbergen voor zijn omgeving.

Uw verklaringen voor deze flagrante omissie zijn allerminst toereikend, temeer daar u uw verklaringen op de DVZ ondertekende voor akkoord nadat ze u werden voorgelezen.

Met alle respect voor DVZ, dit argument is inhoudsloos. Elke verklaring bij DVZ moet ondertekend worden, maar geen bevat de sturingen, opmerkingen etc van de tolk, die bovendien zelf de geschreven elementen terug moet vertalen. ....

Wat betreft de problemen naar aanleiding van AAH kan ook nog worden gewezen op het opmerkelijke feit dat er 13 soennieten waren die werden opgeroepen om te gaan strijden, en dat van die 13 soennieten u de enige was die aanwezig was op de fawj op het ogenblik dat het bevel kwam, terwijl de 12 andere soennieten allemaal op missie of op verlof waren (CGVS 2, p. 13).

Deze 13 in totaal, waren allen gelegerd in de kazerne. Het is niet meer dan normaal dat de niet allemaal aanwezig zouden zijn. Het is een operationele eenheid, die mensen er op uit stuurt, interventies doet, verloven toekent etc.. Waarom zouden alle mensen aanwezig MOETEN zijn? Het CGSV geeft een motivering op basis van eigen 'waarheden' of interpretaties.

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat dit bevel voor 13 soennieten om te gaan strijden een vorm van vervolging van de sjiiitische militie AAH omwille van jullie andere religieuze — soennitische — strekking was, temeer aangezien jullie nadien persoonlijk nog werden bedreigd door AAH naar aanleiding van jullie weigering om te strijden aan het front (CGVS 1, p. 13 en p. 19),

AAH gaf effectief opdracht aan de Soennieten om te gaan vechten, zij zijn kanonnenvoer en kunnen beter weggezonden en zo mogelijk aan het front sneuvelen. De militie AAH heeft de feitelijke controle over de ordediensten, bepaalde legereenheden (of commandanten) en beslist alles in de regio's onder haar controle. De nationale regering tolereert dit gelet op de onveiligheid en oorlog in het land. Het CGVS geeft ok geen enkel argument of document waaruit zou kunnen blijken dat deze controle de facto niet aanwezig is. Het CGVS beperk zich tot het stellen dat dit 'ongeloofwaardig' of 'vreemd' zou zijn, zonder ook maar één objectief element.

Since the beginning of the Iraqi war against ISIS, AAH has grown to around 10,000 members^{[1][2]} and been described as one of if not the most powerful members of the Popular Mobilization Forces.^{[3][5][34]} It has recruited hundreds of Sunni fighters to fight against ISIS. (https://en.wikipedia.org/wiki/Asa'ib_Ahl_al-Haq)

Er is evenmin enige landeninfo toegevoegd over de rekrutering en gedwongen aansluiting van AAH of de acties avn deze om de jongeren – soennieten – te laten vechten in de oorlog tegen ISIS. Het CGVS baseert zich dan ook niet op objectieve informatie.

Indien het bevel van uw overste, dat werd ingegeven door AAH, u en de overige soennieten van de fawj viseerde omwille van jullie religieuze strekking, komt het weliswaar weinig overtuigend over dat u aan dit bevel onderuit kwam met louter en alleen vijf dagen cel en dat u vervolgens na vijf dagen cel een andere taak toebedeeld kreeg.

Opnieuw geen enkele besef van de feiten ter plaatse. AAH heeft de feitelijke controle in bepaalde delen van Iraq. Zij sturen instructies naar de leiding van verzoeker waarbij ook verzoeker – bij naam – moet gaan vechten aan het front.

De beslissing om te gaan vechten komt dan ook NIET van de legerleiding zelf, maar wordt 'opgelegd' door AAH om 'vrijwillig' naar het front te gaan. AAH kan (voorlopig) geen officieel bevel geven. Het is daarom dat er druk wordt uitgeoefend om aan te sluiten. Het aansluiten kan dan enkele onder de mom van vrijwilligheid.

Bij het weigeren, zal de druk opgevoerd worden en kan dit gepaard gaan met 'opsluiting' disciplinaire straf, die niet officieel gelinkt is met de weigering, maar met andere elementen,.

Het is dan ook om deze reden dat er 'slechts' 5 dagen opsluiting is.

De andere taal/functie is dubbel, enerzijds moet de leiding de onderrichtingen van AAH opvolgen om zelf buiten schot te blijven, maar kan dit niet afdwingen. De nieuwe functie die erin bestond op en af te gaan naar het front, gaf de (eerste) impressie aan AAH dat verzoeker het bevel had gevolgd (dus ook leiding) maar is uiteraard minder ingrijpend dan het front zelf...

Volgens u kwam er ook een tweede bevel, hetgeen u eveneens zonder meer kon weigeren en waarna u de functie van chauffeur mocht opnemen (CGVS 2, p. 15). U stelde in dit verband ook dat van de 13 geviseerde soennieten er geen enkele naar de frontlinie is gegaan (CGVS 2, p. 13).

Het getuigt verder van weinig interesse voor uw lotgenoten dat u met uitzondering van uw kamergenoot geen enkele andere naam kan noemen van de andere soennieten die op de lijst stonden (CGVS 2, p. 13), noch wat de namen van de andere 3 soennieten zijn die door hun weigering een celstraf kregen

(CGVS 2, p. 13) of wat er met die andere 3 soennieten is gebeurd nadat ze zijn vrijgekomen uit de gevangenis (CGVS 2, p, 14).

Uw verklaring dat u geprobeerd hebt dit te weten te komen maar dat u dat niet gelukt is (CGVS 2, p. 14) komt weinig overtuigend over vermits u zelf al eerder stelde dat van zodra er nieuws was in de fawj, dat iedereen er dan onmiddellijk van op de hoogte was (CGVS 2, p. 12). Voorts worden uw verklaringen in verband met de dreigbrief van AAH weinig aannemelijk bevonden. U beweerde dat er een dreigbrief werd gestuurd naar uw fawj, net zoals naar alle andere 13 personen, die geweigerd hebben om te strijden met in de brief de bedreiging dat ze u hierom willen arresteren en vermoorden.

Verzoeker kende deze mensen niet en het uitvoeren van navraag is gevaarlijk. Er is geen reden waarom verzoeker zich met deze derden zou bezig houden. Als er nieuws zou zijn over de anderen, dan zou dit via de tam-tam vernomen zijn.

Indien AAH een gevolg wilde geven naar aanleiding van uw weigering, is het weinig logisch dat ze u daarvan op de hoogte zouden brengen met een dreigbrief en dat u van deze dreigbrief dan weer niet op de hoogte mocht zijn aangezien ze niet wilden dat u zou vluchten (CGVS 2, p. 16-17). Uw verklaringen hieromtrent missen logica.

Het CGVS geeft niet aan waarom of hoe de verklaringen hierover door verzoeker niet zouden kunnen kloppen. Het CGVS heeft een kringredenering, zonder meer....

Het is bovendien vreemd dat de dreigbrief van AAH vier maanden later komt, terwijl u al in januari het bevel om te gaan strijden had geweigerd en er een oplossing werd gevonden door uw bevelhebber aangezien hij u een andere functie had gegeven.

Verzoeker voerde een nieuwe functie uit, met name pendelen naar het front. Hierdoor was zijn vorige functie niet langer met hem verbonden en had AAH misschien niet onmiddellijk door dat verzoeker niet vertrokken was naar het front om te vechten. Het is dan ook logisch dat dit niet onmiddellijk werd 'ontdekt'. Het CGVS geeft ook niet aan waarom zij deze verklaring in twijfel trekt. Het is onvoldoende om louter aan te geven dat het onlogisch is om tot het besluit te nemen. Het CGVS faalt dan ook in haar bewijslast.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat de bedreigingen van AAH niet geloofwaardig zijn. Aangezien uw aanstelling tot chauffeur het rechtstreekse gevolg was van het bevel van AAH om naar het front te trekken, komt bijgevolg ook de geloofwaardigheid van het incident met de Hummer ernstig op de helling te staan,

Zoals hierboven aangegeven, is de ongeloofwaardigheid niet gesteund door objectieve elementen en kan verzoeker alles duidelijk verklaren. Er is dan ook geen sprake van ongeloofwaardigheid. Elke gevolgtrekking uit de ongeloofwaardigheid dient dan ook te worden verwopen.

Dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door u beweerde incident met de Hummer en de daaropvolgende veroordeling d.d. 27 december 2015 die u kreeg van de Iraakse autoriteiten, blijkt uit de volgende vaststellingen. Vooreerst is het merkwaardig dat u in het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal spontaan vertelde dat uw collega A. M. tijdens de raketaanval op de Hummer werd geraakt in zijn been en dat U. S., een andere collega van u, werd geraakt in zijn been en in zijn schouder, terwijl uw collega H. A. niet werd geraakt (CGVS 1, p. 15). Gevraagd naar de verwondingen van uw collega's in het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal, verklaarde u dat O. S. achter u zat en werd geraakt in zijn schouder en dat A. M. werd geraakt in zijn schouder en zijn been.

Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen hieromtrent ontkent u enkel uw eerste verklaringen (CGVS 2, p. 18-19). Het louter ontkennen van tegenstrijdige verklaringen is echter geenszins afdoende. Verzoeker gaf wel duidelijk aan wie / wat en waar. Blijkbaar is dit verkeerdelijk genoteerd bij DVZ. Hiervoor kan verzoeker – gelet op de verklaringen – niet ten laste gelegd worden.

Voorts dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u deserteerde uit het leger omwille van de bedreiging van AAH. U beweerde immers dat u na uw ziekteverlof gewoon terug weer naar uw werk zou gaan, maar hiervan uiteindelijk hebt afgezien en bent gevluht naar uw tante omdat AAH u op uw werk zocht. Het is dus vreemd dat u in eerste instantie geen vrees had om terug te keren naar uw werk omwille van het Hummerincident en hiervoor gestraft te worden terwijl dan tater bleek dat u hiervoor werd vervolgd door uw eigen autoriteiten (CGVS 2, p. 15-16).

Verzoeker besloot niet terug te gaan na de 2de bedreiging van AAH, die zoals verkeerdelijk hierboven weergegeven door het CGVS kwam NA het incident. Hierdoor wist verzoeker dat zijn leven in gevaar was.

De door u neergelegde kopieën van documenten die verband houden met het incident met de Hummer (de verschillende medische documenten en de documenten in verband met uw veroordeling) en uw verklaring dat de Iraakse autoriteiten U hiervoor vervolgen zijn bovendien geenszins bewijskrachtig en geloofwaardig. Het is immers niet geloofwaardig dat het Iraaks leger u, als chauffeur met een lage rang als Arif, zou verantwoordelijk achten voor het verlies van een Hummer na een raket aanval en dat u hiervoor ter compensatie een boete zou moeten betalen en een gevangenisstraf uitzitten (CGVS 1, p. 12 en p, 21).

Verzoeker toonde alle documenten, officieel. Deze documenten worden niet als vals beschouwd en er kan dus van uitgegaan worden dat deze een ondersteuning zijn van de verklaringen van verzoeker. Deze zijn ook volledig complementair aan deze verklaringen en moeten dan ook alsdusdanig worden aangemerkt.

Dat de Iraakse autoriteiten u op dergelijke manier zouden straffen valt overigens geenszins te rijmen met het handelen van de Iraakse autoriteiten ten opzichte van hun soldaten sinds het offensief van IS. Immers, uit de beschikbare informatie blijkt dat vele soldaten naar aanleiding van het offensief van IS prompt zijn gedeserteerd en dat desertie niet onevenredig of disproportioneel wordt bestraft door de Irakese autoriteiten.

Hier betreft het niet de desertie zelf, maar de vergoeding van schade aan de Hummer! Het CGVS vermengt 2 zaken.

Hoewel uit het door u neergelegde vonnis blijkt dat u 6 maanden gevangenisstraf wacht, is het ook uiterst vreemd dat u zelf niet weet hoelang uw gevangenisstraf telt (CGVS 1, p. 21).

Dat uw verklaringen coherentie missen, blijkt overigens uit het feit dat u nergens in uw gehoren op het Commissariaat-generaal hebt vermeld dat de reden om u te vervolgen na het incident van de Hummer samenspanning met IS of terrorisme was (CGVS 1, p. 12 en p. 21).

In tegenstelling tot uw verklaringen het Commissariaat-generaal, gaf u op de DVZ als reden van uw desertie aan dat u vreesde om veroordeeld te worden door het Iraakse leger omdat ze u ervan verdachten te hebben samengewerkt met IS.

U verklaarde dat het leger dacht dat u met IS samenwerkte omdat u de chauffeur was van de wagen waarop een aanslag werd gepleegd (Vragenlijst CGVS op DVZ, vraag 4 en 5). Dat u voor terrorisme zou worden beschuldigd omdat u de chauffeur was van de wagen waarop een aanslag werd gepleegd is overigens een redenering die weinig steek houdt. In dit verband kan ook nog worden gewezen op het uiterst opmerkelijke feit dat er in het door u neergelegde vonnis d.d. 27 december 2015 — dat overigens louter en alleen een slecht leesbare kopie is — nergens een beschrijving van de feiten en de gebeurtenis staat, Dergelijke kopieën hebben weinig bewijswaarde aangezien ze makkelijk voor manipulatie vatbaar zijn. De authenticiteit van deze documenten kan dus onmogelijk worden gegarandeerd. Dat is problematisch aangezien er uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd met documenten en dat tal van vervalste documenten tegen betaling te verkrijgen zijn. Bovendien kunnen er nog verschillende vaststellingen worden gedaan in verband met uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en de door u neergelegde documenten op het Commissariaat-generaal. Tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 26 januari 2016 vreesde u om veroordeeld te zullen worden. U wist toen op 26 januari 2016 dat u reeds werd gedagvaard omwille van uw vermeende samenwerking maar u kon zich niet meer herinneren wanneer. U legde geen enkel begin van bewijs neer om uw vrees voor veroordeling te staven.

Verzoeker ontving een straf bij verstek. In die zin is de straf – in ogen van verzoeker – niet definitief en zal zij worden herzien (eventueel) na het horen van verzoeker. Verzoeker begrijpt blijkbaar niet de draagwijdte van de verstekveroordeling en heeft daarom geen goed begrip van de term verstek en de gevolgen van de veroordeling.

Het CGSV heeft ook niet getracht te begrijpen waarom hij het niet wist (of denkt dat het niet definitief is). Bijgevolg is het bijzonder opmerkelijk dat u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal plotseling wel verschillende documenten neerlegde aangaande uw veroordeling door de Iraakse autoriteiten en dat de brief gericht aan de inlichtingeneenheid van firqa 11 gedateerd is op 27 januari 2016, precies een dag na uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoeker begrijpt niet wat hier vreemd aan is. Verzoeker was in België! Verzoeker liet ook documenten overkomen aangezien hem uitdrukkelijk werd aangegeven dat deze dienden neergelegd te worden. Bij het niet neerleggen van documenten verwijt het CGVS dat er gebrek aan interesse of medewerking is, nu dat er worden neergelegd, komt het verwijt dat dit bijzonder is dat men documenten kan neerleggen. Dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde vervolging door de Iraakse autoriteiten, wordt overigens kracht bijgezet door uw weinig geloofwaardige verklaringen over uw vertrek uit Bagdad. Indien u vervolgd en gezocht zou worden en gelet op het feit dat er controleposten zijn op de weg van

Bagdad naar Erbil, is het weinig aannemelijk dat u aan de hand van uw eigen identiteitsdocumenten Bagdad zou verlaten en naar Erbil reizen. U verklaarde in dit verband geen enkel probleem te hebben ondervonden bij de controleposten op uw reis van Bagdad naar Erbil en aan de hand van uw eigen paspoort te hebben gereisd van Erbil naar Istanbul (CGVS Ir p. 10-11).

De Iraakse overheid heeft geen lijsten van gedeserteerde aan alle controleposten. Dit zou onbegonnen werk zijn. Men zoekt steeds de gedeserteerde per gebied of bij familie, niet via de controleposten.

Het geheel van bovenstaande bevindingen doet besluiten dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de redenen van uw desertie en dat uw asielrelaas ongeloofwaardig wordt bevonden.

Het feit dat uw asielrelaas niet geloofwaardig is, tast bijgevolg ook uw verklaringen tot 2015 bij het Iraakse leger te hebben gediend ernstig aan. Aangezien uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat er aan verschillende van de door u neergelegde documenten geen bewijswaarde kan worden toegekend, wordt de authenticiteit van de overige door u neergelegde documenten in verband met uw werk bij het Iraaks leger eveneens op de helling gezet. Ter staving van uw werk legde u louter één badge, een kopie van een benoemingsbevel, een origineel opleidingsattest en enkele foto's neer. Hierbij dient te worden opgemerkt dat de datum van afgifte van uw gebroken legerkaart overigens dateert van 31 augustus 2008 (CGVS 1, p. 12). De legerkaart, de foto's, de kopie van het benoemingsbevel en het origineel attest in verband met uw opleiding bij de inlichtingendienst ter staving van uw tewerkstelling bij het Iraaks leger bevestigen hoogstens dat u bij het Iraakse leger in dienst was, maar doen geenszins uitspraak over de omstandigheden van uw vertrek uit het Iraaks leger.

Verzoeker zal trachten bijkomende stukken neer te leggen over zijn legerperiode. Er werd echter door het CGVS tijdens het verhoor hierover geen twijfel geuit en verzoeker kon zich dan ook niet – tijdens verhoor – hierover uitlaten. Dit kon tijdens verhoor nagetrokken worden middels gerichte vragen, hetgeen niet gebeurde.

Wat betreft de publicatie in een krant d.d. 8 november 2015 van de tweede militaire rechtbank van het Ministerie van Defensie waarop uw naam vermeld staat als één van de afwezige verdachten die bij verstek werd veroordeeld en verzocht binnen de 30 dagen te verschijnen bij de militaire rechtbank voor een inbreuk op de militaire strafwet of de gewone strafwet, verklaarde u dat u dit aantoonde dat u wordt gezocht door uw autoriteiten (CGVS 1, p. 12 en p. 20). Deze publicatie van november 2015 doet echter geen afbreuk aan de conclusie dat uw verklaringen over de vervolging en veroordeling van de Iraakse autoriteiten ongeloofwaardig werden bevonden. Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat deze publicatie van november 2015 dus hoogstens uw verklaring te zijn gedeserteerd uit het leger kan staven, niks meer en niks minder. De publicatie van uw naam heeft geenszins bewijswaarde om uw veroordeling voor het incident met de Hummer of om de bedreigingen van AAH te staven. Documenten zijn overigens slechts bewijskrachtig indien ze daadwerkelijk kaderen in een geloofwaardig en coherent asielrelaas.

Hier lijkt het CGVS dan weer te erkennen dat verzoeker toch actief was in het leger, hetgeen in tegenspraak is met voorgaande. Het CGVS mist aan coherentie.

Wat er ook van zij, indien u daadwerkelijk gedeserteerd bent uit het Iraakse leger, en u vreest om bij een terugkeer naar Irak voor lange tijd in de gevangenis opgesloten te worden of zelfs terechtgesteld te worden door de Iraakse militaire autoriteiten omwille van uw desertie (CGVS 1, p. 15), merkt het CGVS op dat strafvervolging omwille van desertie in se geen vervolging uitmaakt in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag. Het komt iedere soevereine Staat immers toe de militaire dienst(plicht) op zijn grondgebied vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van desertie kan in principe niet worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992 (heruitgave 2011), 167). Minstens moet er sprake zijn van onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf. Uit de beschikbare informatie blijkt dat deserteurs in Irak bestraft kunnen worden op grond van artikel 35 van de Military Penal Code die in 2007 uitgevaardigd werd. Dit artikel voorziet in gevangenisstraffen die variëren van twee tot zeven jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat desertie uit het Irakese leger in de praktijk slechts uitzonderlijk, en doorgaans in combinatie met andere inbreuken op de militaire wetgeving, gerechtelijk vervolgd wordt. Daarenboven wordt desertie in de praktijk minder zwaar bestraft dan de Military Penal Code toestaat. Verschillende onafhankelijke en betrouwbare bronnen geven aan dat deserteurs die hun excuses aanbieden hooguit 30 dagen detentie riskeren. Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat artikel 35 van de militaire strafwet de doodstraf oplegt, maar deze straf wordt enkel opgelegd aan zij die in oorlogstijd deserteren om zich aan te sluiten bij de vijand, hetgeen in

casu niet het geval is. Hoe dan ook, er zijn geen gevallen bekend van deserteurs die op basis van artikel 35 van de militaire strafwet ter dood veroordeeld zijn.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat desertie niet onevenredig of disproportioneel bestraft wordt door de Irakese autoriteiten. Ten aanzien van de Iraakse militaire autoriteiten kan er dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

Dat een land recht heeft om recht te spreken, zal niet ontkend worden. Verzoeker heeft echter de vrees dat hij niet voor een rechtbank zal komen maar zal uitgeleverd worden aan AAH, die de feitelijke macht heeft verzoeker te doden.

Iraq is ook in staat van oorlog, waardoor het uitvoeren van de in de wet voorziene doodstraf tot de realiteit (juridische) behoort. Het louter aanwezig zijn van deze mogelijkheid is op zich voldoende reden om verzoeker de bescherming toe te staan.

Wanneer al deze elementen in hun context worden gezien, dan is het duidelijk dat geen van de argumenten van het Commissariaat-Generaal volstaan om te concluderen dat de asielaanvraag van verzoekende partij ongegrond zou zijn.

Verzoekende partij verwijst naar hetgeen hij tijdens zijn interview reeds omstandig uiteenzette en is van mening dat de stelling van het Commissariaat-Generaal slechts haar onwil aantoonst om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waar verzoekende partij zich in bevond.

Verzoekende partij verwijst naar zijn consistente verklaringen in de procedure, en is van mening dat deze op zichzelf reeds het tegendeel bewijzen, nl. dat hij wel degelijk gegronde vrees had voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Verzoeker verwijst trouwens naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting, waarin duidelijk wordt gesteld dat, zo er twijfel bestaat over bepaalde feiten in het verhaal van verzoeker, of zo er onduidelikheden ontstaan bij het nalezen van het asielrelaas, de Commissaris-Generaal de plicht heeft te onderzoeken of er vrees voor vervolging bestaat, minstens de geloofwaardigheid van de verklaringen verder uit te diepen.

Verzoekende partij is van mening dat men dient rekening te houden met de feitelijke situatie in zijn land van herkomst en zijn persoonlijke situatie. (RvV 29 mei 2008, nr. 12.032, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, 2008, afl. 4, p. 285; RvV 22 mei 2008, nr. 11.552, l.c.; RvV 26 november 2008, nr. 19.307, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, 2009, afl. 2, p. 141)

Hij heeft manifeste angst om teruggestuurd te worden en onderworpen te worden aan schendingen van de rechten van de mens.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.

2.2. Aangaande de weigering van de subsidiaire bescherming

2.2.1. Eerste middel: SCHENDING VAN HET RECHT VAN VERDEDIGING DOOR EEN GEBREK, ONDUIDELIJKHEID EN DUBBELZINNIGHEID IN DE MOTIVERING VAN DE BESLISSING

Subsidiaire bescherming wordt omschreven als een reëel risico voor ernstige schade in geval van terugkeer naar het land van herkomst. Ernstige schade kan bestaan uit:

- de doodstraf of executie*
- onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het land van herkomst ernstige bedreiging van het leven als gevolg van willekeurig geweld in geval van gewapend conflict.*

De Europese Richtlijn 2004/83/EG stelt dat een tijdelijke, maar verlengbare, verblijfstitel dient te worden toegekend aan vreemdelingen die aantonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade bij een terugkeer naar hun land van herkomst.

De subsidiaire bescherming en de mogelijkheid of toekenning hiervan moet worden beoordeeld niet in individuele gevallen, maar in globo, daar waar bepaalde personen die van eenzelfde regio afkomstig zijn aan dezelfde risico's zijn onderworpen.

Voor verzoekende partij telt maar één ding: zichzelf in veiligheid brengen, in de wetenschap dat hij bijzonder groot gevaar loopt indien hij naar zijn land van oorsprong zou moeten terugkeren en verplicht worden er te verblijven.

De subsidiaire bescherming en de mogelijkheid of toekenning hiervan moet worden beoordeeld niet in individuele gevallen, maar in globo, daar waar bepaalde personen die van eenzelfde regio afkomstig zijn aan dezelfde risico's zijn onderworpen.

Het CGVS moet zich hiervoor baseren op recente, accurate informatie welke gedragen wordt door internationale bevindingen en rapporten.

Het Commissariaat-Generaal maakt zich niet te gemakkelijk van af daar waar zij een enkele recente analyse van de veiligheidssituatie uitvoert ten aanzien van de situatie in Bagdad, tot midden augustus 2016 en aldus zich baseert op recente en accurate informatie.

Echter erkent het CGVS ook heel uitdrukkelijk dat er:

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, 5 2, c VW

Verzoeker vraagt zich af welk objectief criterium er moet zijn om te spreken van blind geweld. Verzoeker is duidelijk, er is sprake van blind geweld in de zin van artikel 48/4 VW. Het CGVS meent te kunnen stellen dat het geweld niet het vereiste niveau zou bereikt hebben, dus dat er met andere woorden nog 'net' niet genoeg doden vallen om in aanmerking te nemen voor subsidiaire bescherming, doch laat na te motiveren hoe dit niveau moet bepaald worden, laat staan dat het CGVS in concreto aantoont dat dit niveau (mede gelet op de erkenning van het blind geweld) niet bereikt is.

Het vluchtschrift van Caritas International (zie <http://www.caritasinternational.be/wp-content/uploads/2016/08/Vluchtschrift-dec15-mei16-Asielzoekers-uit-Irak-en-in-het-bijzonder-uit-Bagdad-1.pdf>) besluit:

In ondergeschikte orde en volgens ons, moeten de inwoners van Bagdad omwille van verschillende redenen de subsidiaire bescherming toegekend krijgen op basis van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Eerst en vooral hebben we hierboven verwezen naar de uitspraak van het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie dat zegt: « Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. » (CJUE, Arrêt Elgafaji du 17 februari 2009, C-465/07, <http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=76788&pageIndex=0&doclang=fr&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=933915>, §39.)

De vorige paragraaf legt uit hoe elk slachtoffer deel uitmaakt van een doelgroep die specifiek gevisieerd wordt en als zodanig herkenbaar is. Aangenomen dat een asielzoeker niet kan genieten van de erkenning van het vluchtelingenstatuut zoals hierboven verzocht, zou in elk geval deze versoepelde vereiste van de graad van willekeurig geweld moeten toegepast worden.

Vervolgens en afhankelijk van de precieze graad van willekeurig geweld, zijn we van mening dat zolang het conflict intens is en een inwoner van Bagdad teruggestuurd zou worden naar zijn oorspronkelijke gouverneurschap, dat hij een reëel risico zou lopen op ernstige bedreigingen tegen zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Onze hogergenoemde uiteenzetting met betrekking tot de veiligheidssituatie in Bagdad lijkt aan te tonen dat het geweld in het gouverneurschap van de Iraakse hoofdstad zo'n hoog niveau bereikt dat er ernstige en gegronde redenen zijn om aan te nemen dat een burger die teruggestuurd wordt naar Bagdad een reëel risico loopt om dergelijke bedreigingen te ondergaan uitsluitend vanwege zijn aanwezigheid op het Iraakse grondgebied.

We hebben aangetoond dat de conclusie die het CGVS haalt uit de COI Focus Bagdad niet spreekt over een groot aantal doorslaggevende elementen van de COI zelf die het mogelijk maken om de

veiligheidssituatie in Bagdad objectief te evalueren. Er moet ook rekening gehouden worden met andere elementen die niet aanwezig zijn in de COI en die ons standpunt dat het terugsturen van een burger naar Bagdad een reëel risico voor diens leven of persoon inhoudt, versterkt.

Bij wijze van herinnering, Bagdad is het gouverneurschap dat in Irak het meest geraakt wordt door geweld. IS verliest aan terrein in de andere regio's van Irak maar blijft zijn terreurstrategie in de hoofdstad opdrijven – in maart 2016 werd het grootste aantal aanslagen sinds de laatste drie jaren geregistreerd.

Het is niet redelijk te stellen dat de Iraakse autoriteiten de politieke en administratieve controle over de stad uitoefenen. De nationale autoriteiten zijn namelijk niet in staat om de burgers te beschermen: de corruptie woedt, Cedoca bevestigt zelf in de COI Focus Bagdad dat sjjiitische milities de tekortkomingen van het Iraakse leger invullen. Een groot aantal internationale rapporten toont aan dat de milities oncontroleerbaar zijn, dat de politie en de gerechtelijke macht zelf niet in staat zijn om de burgers te beschermen of om aan de slachtoffers een schadeloosstelling te bieden. IS is, ondanks de vele - officiële of illegale - checkpoints nog steeds in staat om aanslagen te plegen in Bagdad. Er is namelijk bewezen dat de veiligheidstroepen valse detectoren van explosieven gebruiken.

Bovendien handelen sjjiitische milities en IS voor eigen rekening en kunnen criminele organisaties straffeloos te werk gaan waardoor het criminaliteitscijfer blijft stijgen. Zo zijn ontvoeringen, moord, ontdekking van niet-geïdentificeerde lijken, explosieven en mishandelingen schering en inslag in Bagdad. Geen enkele burger is veilig aangezien elk gebied van de hoofdstad met geweld te kampen heeft. We willen hieraan toevoegen dat IS als doel heeft om zijn aanvallen te richten op drukbezochte plaatsen om zo een maximum aantal slachtoffers te veroorzaken.

We willen er ook aan herinneren dat de cijfers van de COI Focus Bagdad van 31 maart 2016 die overgenomen werden door het CGVS en de RvV, spreken van 39 aanslagen (La notion « d'attentat » n'est pas définie par le Cedoca) in 2015, J. Wing spreekt over 2.631 incidenten in de hoofdstad.

Hoewel het klopt dat we eerst de onderzoekselementen die verzameld werden door het CGVZ zelf overgenomen hebben en een onderzoeksmethode gelijkaardig aan die van het CGVS gebruikt hebben om tot het besluit te komen dat de COI van 6 oktober 2015 en van 31 maart 2016 niet als voldoende overtuigend kunnen beschouwd worden, willen we eraan herinneren dat de onderzoeksmarge voor de al dan niet verlening van de subsidiaire bescherming niet louter en alleen beperkt kan worden tot het tellen van het aantal slachtoffers vanwege het willekeurig geweld.

De reële en concrete gevolgen van het conflict voor de burgers mogen niet te strikt worden opgevat. Experten in gewapende conflicten herinneren eraan dat de statistieken over burgerslachtoffers het niet mogelijk maken om nauwkeurig verslag uit te brengen over het geweld dat burgers ondergaan in moderne conflicten en dat ze in het algemeen slechts het topje van de ijsberg vormen (UNHCR (T. Farrell et O. Schmitt), *The Causes, Character and Conduct of Armed Conflict, and the Effects on Civilian Populations, 1990-2010*, april 2012, PPLA/2012/03, <http://www.refworld.org/docid/4f8c3fcc2.html>, pp. 1 et 30.).

Het is daarom voor de asielinstanties van cruciaal belang om andere indicatoren van de impact van conflicten op burgers vast te leggen die, afhankelijk van de context en de dynamiek van het conflict, kunnen variëren om op die manier een systemische aanpak van de gevolgen van het conflict te bevorderen. Deze gevolgen voor de burgers kunnen echter niet beperkt worden tot aannamen die niet op andere wijze onderbouwd worden zoals het CGVS ze voorstelt in de COI Focus Bagdad door te beweren dat het normale leven teruggekeerd zou zijn.

Als voorbeeld kunnen we de systematische mensenrechtenschendingen en de druk op de bevolking, chronische onderontwikkeling, de ineenstorting van de Staat, hongersnood en de ontheemding van de bevolking noemen (342CBAR, *Pourquoi la plupart des Syriens sont-ils réfugiés ?*, http://www.cbarbchv.be/Portals/0/Information%20juridique/Asile/Analyses/Etude_Syrie_CBAR_FR_LR.pdf, p. 17).

UNHCR heeft een voorbeeld van deze systemische aanpak gegeven in de aanbevelingen over het onderzoek naar de aanvragen tot bescherming van Afghaanse onderdanen (UNHCR, *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*, 6 August 2013, HCR/EG/AFG/13/01, <http://www.refworld.org/docid/51ffdc34.html>, p. 15. 344 Nous renvoyons ici aux développements théoriques repris dans la Partie III, onderdeel 1 de ce Parole à l'exil et tirés des

travaux préparatoires entourant l'insertion de la protection subsidiaire en droit belge. 345 Il appartient bien entendu à chaque demandeur d'asile et son conseil d'étayer au mieux une demande d'asile et nous ne pouvons qu'encourager la présentation d'un maximum d'éléments de preuve personnels et actuels.), waarnaar we verwijzen voor de methodologie.

We zijn van mening dat deze analyse voldoende betrouwbare « andere » indicatoren bevat dan diegene die zich beperken tot statistische gegevens over burgerslachtoffers en dat deze indicatoren het ook mogelijk maken om te besluiten tot het bestaan van « een situatie van gewapend conflict » met sprake van « endemisch geweld of systematische of veralgemeende mensenrechtenschendingen » gelijkwaardig aan willekeurig geweld en dat de toekenning van de subsidiaire bescherming rechtvaardigt (Voy. no-tamment CCE, arrêt n° 156 934 du 24 novembre 2015, <http://www.rvvce.be/sites/default/files/arr/A156934.AN.pdf>, point 4.4 : « D'autre part, le Conseil constate qu'indépendamment de la qualification de la situation prévalant à Bagdad au regard de l'article 48/4, §2, c) de la loi du 15 décembre 1980, il résulte manifestement des informations versées au dossier administratif que des attentats meurtriers y demeurent fréquents et que des violations des droits de l'homme y sont encore perpétrées à grande échelle. Il peut donc être admis qu'un niveau élevé de risque de persécution ou d'atteinte grave existe encore, de manière générale, pour les habitants de Bagdad. Le Conseil estime que cette donnée contextuelle objective impose une grande prudence aux instances d'asile chargées de l'examen de demandes de personnes originaires de cette ville »). We verwijzen in dit verband naar Deel III, onderdeel 4, §2 van dit Vluchtschrift.

De appreciatiemarge van het CGVS moet in geval van twijfel steeds in het voordeel van de aanvrager gelden, hetgeen hier niet werd nageleefd.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd."

2.2. Stukken

Met een aanvullende nota van 13 juni 2018 legt verzoeker de nota "COI Focus Irak; de actuele veiligheidssituatie in Bagdad" neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

2.3.3. De vluchtelingstatus

a. De motieven van de bestreden beslissing

De weigering van de vluchtelingenstatus is gestoeld op de volgende overwegingen:

(i.) Er wordt geen geloof gehecht aan verzoekers bewering een soennitische moslim te zijn (zie CGVS I, *d.d.* 14 april 2016, p. 3, en CGVS III, *d.d.* 14 november 2017, p. 14);

1. Terugggevonden informatie op *Facebook* doet sterke vermoedens rijzen dat verzoeker géén soennitische, maar een sjiiitische moslim is. Op zijn Facebookaccount (CGVS III, p. 3) werden verschillende sjiiitisch geïnspireerde berichten geplaatst. Zo plaatste verzoeker van 2013 tot 2015 verschillende foto's van zichzelf in (het sjiiitisch bedevaartsoord) Karbala, verwees hij meermaals naar 'imam Hoessein' en *likete* hij de pagina 'Karbala' (zie blauwe map in het administratief dossier). Karbala

is voor sjiiitische moslims een zeer heilige stad waar jaarlijks miljoenen sjiiitische pelgrims de graftombe van hun martelaar imam Hoessein in de Imam Hoesseinmoskee bezoeken. 'Imam Hoessein' en het bedevaartsoord Karbala hebben echter geen betekenis binnen de soennitische islam, zodat niet anders dan aangenomen kan worden dat verzoeker een sjiit is. Hij verklaart dat veel soennieten zoiets posten, dat hij vanalles op *Facebook* post, en dat hij veel sjiiitische vrienden heeft (CGVS III, p. 14-15).

Op zijn *Facebook*pagina zijn ook verschillende foto's van hem aan de Kadhimiya-moskee, waarbij hij verwijst naar de imams x en x; dit zijn een sjiiitisch heiligdom en spilfiguren binnen de sjiiitische islam. Verzoekers *Facebook*pagina vertoont ook nog verschillende andere sjiiitisch geïnspireerde berichten en foto's, onder andere over de 'ashura', 'imam Ali' en 'imam Hussein' (zie blauwe map in het administratief dossier). Er is ook een foto van verzoeker op een begraafplaats in (het eveneens sjiiitische oord) Najaf. Gelet op de huidige situatie van sektarische spanningen tussen soennieten en sjiieten in Irak is het weinig waarschijnlijk dat hij, als soenniet, met een dergelijke frequentie dergelijke sjiiitisch geïnspireerde berichten op *Facebook* zou posten.

2. Het vermoeden dat verzoeker sjiit en geen soenniet is, wordt versterkt door het gegeven doordat hij op *Facebook* een video leuk vindt van 'Kataib al-Imam Ali' (een sjiiitische militie) en 'Abu Azrael' (een prominent lid van de sjiiitische x militie). x maakt deel uit van de 'x, een koepelorganisatie van hoofdzakelijk sjiiitische milities die bekend staan omwille van hun vijandige houding en mensenrechtenschendingen ten aanzien van soennieten in Irak (zie landeninformatie toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier). Het is volstrekt ongeloofwaardig dat verzoeker, indien hij werkelijk soenniet zou zijn, berichten van een dergelijke militie leuk zou vinden. Hij postte op *Facebook* ook foto's waarop hij in militaire kledij een duidelijk sjiiitisch geïnspireerde vlag vasthoudt en deze vlag ook kust (zie blauwe map in het administratief dossier). Het is totaal ondenkbaar dat hij dergelijke handelingen zou stellen, én hier op *Facebook* mee zou pronken, mocht hij daadwerkelijk een soenniet zijn.

3. De voorgaande vaststellingen wijzen erop dat verzoeker essentiële informatie achterhoudt en bewust tracht het CGVS te misleiden over zijn ware geloofsovertuiging en identiteit. Verzoeker verzaakt doelbewust aan de medewerkingsplicht die op iedere asielzoeker rust.

(ii.) Verzoeker verklaart dat hij omwille van zijn soennitische geloofsstrekking op zijn werk gevisieerd en bedreigd werd door x (hierna: AAH). Zo zou hij omwille van zijn soennitische achtergrond via AAH een bevel gekregen hebben om aan het front te gaan vechten en zou hij eveneens door hen bedreigd zijn geweest nadat hij weigerde dit bevel na te leven (CGVS I, p. 19, en CGVS III, p. 7-18). Aangezien verzoekers problemen een rechtstreeks gevolg zijn van zijn vermeende soennitische geloofsstrekking, ondergraaft bovenstaande conclusie op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

(iii.) Met betrekking tot zijn militaire dienst doen volgende opmerkingen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het voorgehouden relaas:

1. Verzoeker verklaarde dat hij binnen het leger enkel actief was als inlichtingenagent en chauffeur, hij geen wapen droeg en nooit deelnam aan de gewapende strijd. Hij verklaarde letterlijk "*ik was geen vechtende soldaat*". Hij verklaart dat hij het bevel kreeg om naar het front te trekken, maar niet wou gaan vechten (CGVS I, p. 5-6 en 16, en CGVS III, p. 12). Het is dan ook bijzonder opmerkelijk dat er via zijn *Facebook*pagina verschillende foto's teruggevonden werden waarop hij te zien is in militaire kledij, mét gevechtswapens én in gevechtshoudingen (zie blauwe map in het administratief dossier). Deze foto's stammen uit 2014, toen hij actief zou zijn binnen het inlichtingenbataljon (CGVS I, p. 5, en CGVS II, p. 5-10). Aldus wordt geen geloof gehecht aan zijn bewering tijdens zijn militaire dienst nooit deel genomen te hebben aan gevechten en/of geen wapen gedragen te hebben. Ook hier houdt verzoeker essentiële informatie achter door het afleggen van bedrieglijke verklaringen. Dit wijst erop dat hij de bevoegde instanties tracht te verhinderen een zicht te krijgen op zijn werkelijke militaire dienst en situatie in zijn land van herkomst. Bovendien rijst hierdoor het vermoeden dat verzoeker veeleer vrijwillig deelgenomen heeft aan gevechten en hier ook een zekere fierheid uit haalt. Zijn bewering dat hij niet wou gaan vechten en dat zijn problemen met AAH escaleerden na zijn weigering om aan het front te gaan vechten, tast de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas verder aan.

(iv.) De geloofwaardigheid van zijn asielrelaas wordt verder ondermijnd door de volgende tegenstrijdigheden in zijn verklaringen:

1. Verzoeker verklaarde bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS enkel dat hij het slachtoffer was van een aanslag door IS en dat het Iraakse leger hem ervan verdacht samen te werken met IS (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens de interviews op het CGVS verklaarde hij echter dat zijn vertrek uit zijn land van herkomst voornamelijk een gevolg was van zijn problemen met AAH nadat hij hun bevel om aan het front te gaan vechten geweigerd had. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS repte hij met géén woord over deze problemen met AAH. Deze problemen met AAH vormen nochtans een kernelement in zijn relaas, nl. zijn gevangenisstraf, zijn functieverandering naar chauffeur, het incident met de Hummer, de dreigbrief, dreig-sms en zelfs zijn desertie zouden hier immers een rechtstreeks gevolg van zijn (CGVS I, p. 6-7 en 15-20, CGVS II, p. 10-19, en CGVS III, p. 7-18). Hiermee geconfronteerd verklaart hij dat hij schrik had om hierover te praten en hij bij de DVZ enkel een samenvatting van de feiten mocht geven (CGVS II, p. 18). Deze uitleg wordt niet aanvaard, het betreft een cruciaal element in zijn asielrelaas en er kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij dit ondanks zijn schrik toch zou vertellen én dat hij dit zeker in een samenvatting van de feiten zou vermelden. Verzoekers verklaringen bij de DVZ werden afgenomen met een tolk die het Arabisch machtig is en verzoeker verklaarde zich akkoord met deze verklaringen nadat ze hem bij de DVZ werden voorgelezen.

2. De verklaringen die hij aflegde doorheen zijn interviews op het CGVS zijn incoherent. Tijdens het derde gehoor op het CGVS verklaarde verzoeker plots dat hij eind mei 2015 een dreig-sms gekregen had van AAH, terwijl hij dit in de eerste twee interviews op het CGVS nooit vermeldde. Hiermee geconfronteerd zei hij dat hier nooit een specifieke vraag naar gesteld werd en hij hier niet over kon spreken omdat hij geen bewijs had om dit aan te tonen (CGVS III, p. 16-17). Het is aan verzoeker om de relevante feiten te vermelden. Verzoeker kon dit ook vermelden zonder over een bewijs te beschikken. Verzoeker legde ook tegenstrijdige verklaringen af m.b.t. de chronologie van de gebeurtenissen. In het eerste gehoor verklaarde hij dat hij vijf dagen in de gevangenis werd opgesloten omdat hij in januari 2014 een bevel om te gaan vechten geweigerd had (CGVS I, p. 6), terwijl hij in het tweede gehoor beweerde dat dit in januari 2015 was (CGVS II, p. 14). Tijdens het derde gehoor beweerde hij dan weer dat het eerste bevel 15 à 20 dagen vóór 29 april 2015 was, zijn laatste werkdag bij het leger. Vervolgens komt hij hierop terug en beweert hij dat er ongeveer één maand en tien dagen zaten tussen het eerste en tweede bevel, waarbij hij werd aangesteld als chauffeur (CGVS III, p. 10-13).

3. De voorgelegde dreigbrief is niet van aard de geloofwaardigheid te herstellen. Het betreft slechts een kopie, waardoor de authenticiteit en de herkomst van dit document niet kan worden nagegaan. Een dergelijke document kan bovendien door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt en aldus draagt dit document geen bewijswaarde.

(v.) Er wordt ook geen geloof gehecht aan de voorgehouden problemen met de Iraakse autoriteiten. Deze problemen zouden een rechtstreeks gevolg zijn van zijn problemen met AAH. Zo zou het Hummerincident een gevolg zijn van zijn functiewijziging na zijn weigering in te gaan op het bevel van AAH om aan het front te gaan vechten en deserteerde hij omwille van zijn vrees voor AAH. Aangezien geen geloof gehecht wordt aan de problemen met AAH, tast dit ook de geloofwaardigheid van zijn problemen met de Iraakse autoriteiten aan.

1. M.b.t. het incident met de Hummer en de daaropvolgende veroordeling door de Iraakse autoriteiten (d.d. 27 december 2015), is het merkwaardig dat verzoeker tijdens het eerste gehoor op het CGVS spontaan verklaarde dat zijn collega A. M. tijdens de raketaanval op de Hummer werd geraakt in zijn been en dat U. S., een andere collega, werd geraakt in zijn been en schouder, terwijl zijn collega H. A. niet werd geraakt (CGVS I, p. 15). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS gevraagd naar de verwondingen van zijn collega's, verklaart hij dat U. S. werd geraakt in zijn schouder en dat A. M. werd geraakt in zijn schouder en been. Geconfronteerd met zijn tegenstrijdige verklaringen ontkent hij zijn eerdere verklaringen (CGVS II, p. 18-19). Het louter ontkennen van tegenstrijdige verklaringen is geenszins afdoende.

2. Het is ook weinig aannemelijk dat het Iraakse leger hem, als chauffeur met een lage rang als 'arif', persoonlijk verantwoordelijk zou achten voor het verlies van een Hummer na een raketaanval en dat hij hiervoor ter compensatie een boete zou moeten betalen en een gevangenisstraf uitzitten (CGVS I, p. 12 en 21).

3. In de vragenlijst van het CGVS beweerde hij te vrezen om veroordeeld te worden door het Iraakse leger omdat ze hem ervan verdachten met IS te hebben samengewerkt. Hij verklaarde dat het leger dacht dat hij met IS samenwerkte omdat hij de chauffeur was van de wagen waarop een aanslag werd gepleegd (Vragenlijst CGVS, vraag 4 en 5). Doorheen zijn verklaringen op het CGVS vermeldde hij

echter nergens dat de reden om hem te vervolgen na het incident van de Hummer samenspanning met IS of terrorisme was (CGVS I, p. 12 en p. 21). Dat hij voor terrorisme zou worden beschuldigd omdat hij de chauffeur was van de wagen waarop een aanslag werd gepleegd, is bovendien een redenering die weinig steek houdt.

4. Verzoeker verklaart ook dat hij omwille van de desertie bij verstek veroordeeld werd en een gevangenisstraf van vijf jaar riskeert (CGVS III, p. 6-7). Aangezien geen geloof werd gehecht aan zijn problemen met AAH, kan evenmin geloof worden gehecht aan zijn verklaring dat hij enkel omwille van de bedreigingen van AAH deserteerde (CGVS III, p. 7 en 18). Het is ook vreemd dat hij beweert een gevangenisstraf van vijf jaar te riskeren omwille van desertie (CGVS III, p. 20), terwijl hij volgens het door het voorgelegde vonnis veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van zes maanden. Dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vervolging door de Iraakse autoriteiten, wordt dit bevestigd door zijn weinig geloofwaardige verklaringen over zijn vertrek uit Bagdad. Indien hij vervolgd en gezocht zou worden, is het, gelet op de controleposten op de weg van Bagdad naar Erbil, weinig aannemelijk dat hij aan de hand van zijn eigen identiteitsdocumenten Bagdad zou verlaten om naar Erbil te reizen. Hij verklaarde geen enkel probleem te hebben ondervonden bij de controleposten op weg van Bagdad naar Erbil en aan de hand van zijn eigen paspoort te hebben gereisd van Erbil naar Istanbul (CGVS I, p. 10-11).

(vi.) Wat betreft de documenten in verband met zijn desertie en veroordelingen - het medisch attest van de militaire rechtbank, het vonnis van 27 december 2015, de brief van 27 januari 2016 aan de inlichtingendivisie, de publicatie in de krant, het document betreffende deserteurs in Irak en het aanhoudingsbevel - betreft dit enkel kopieën, én geen originele stukken, waardoor de authenticiteit en de herkomst van deze documenten niet kan worden nagegaan. Uit informatie blijkt ook dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden (zie landeninformatie "*COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude*"). De bewijswaarde van deze documenten is dus *überhaupt* zeer gering.

De documenten m.b.t. de persoonsgegevens, herkomst en werkzaamheden zijn elementen die momenteel niet in twijfel getrokken worden. De voorgelegde medische attesten kunnen de geloofwaardigheid niet herstellen, het betreft hier immers louter een klinische vaststelling van letsels/symptomen. Aangezien er geen geloof gehecht kan worden aan de aangehaalde problemen in Irak, kan er evenmin geloof gehecht worden aan de bewering dat deze letsels/symptomen een gevolg zouden zijn van de door hem aangehaalde problemen in Irak.

b. Beoordeling

In de mate verzoeker de schending aanvoert van het gezag van gewijsde van het arrest van nr. 185 627 van 20 april 2017, merkt de Raad op dat hierin geenszins werd geoordeeld dat de problemen met AAH geloofwaardig zouden zijn, doch enkel dat de overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing niet doorslaggevend waren om de geloofwaardigheid van de door de verzoeker uiteengezette asielmotieven volledig te ondermijnen. In het bijzonder oordeelde de Raad dat niet was aangetoond dat verzoekers verklaringen over de bevelen van AAH om te gaan vechten aan het front ongeloofwaardig waren. De Raad oordeelde ook dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet eenduidig kon worden afgeleid of er nu al dan niet geloof werd gehecht aan verzoekers profiel als militair. Daarnaast stelde de Raad vast dat het administratief dossier geen landeninfo bevatte over de rekrutering en de gedwongen aansluiting door AAH om jonge soennieten te laten vechten in de oorlog tegen ISIS. Uit de lezing van het arrest van de Raad blijkt evenwel niet dat daarin werd vastgesteld dat verzoekers vrees ten aanzien van AAH aangetoond was. Ingevolge de vernietiging van de beslissing van het CGVS, diende het CGVS het verzoek om internationale bescherming verder te onderzoeken, hetgeen zij heeft gedaan.

Waar naar aanleiding van de eerste weigeringsbeslissing van het CGVS, zowel het CGVS als de Raad niet hebben getwijfeld aan verzoekers soennitische herkomst, merkt de Raad op dat in deze - inmiddels vernietigde - beslissing, deze premisse steunde op verzoekers eigen verklaringen. Het feit dat in de huidige beslissing, na de vernietiging door de Raad, verzoekers soennitische herkomst nader werd onderzocht, is geenszins in strijd met het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad.

Verzoeker betwist het oordeel van het CGVS dat hij in werkelijkheid tot de sjjiitische islam zou behoren. Hij voert aan dat het niet is omdat hij verwijst naar sjjiitische plaatsen en foto's dat hij daarom een

sjiitische moslim is. Hij betoogt dat hij op zijn Facebookprofiel ook verwees naar andere godsdiensten, en foto's plaatste van kerkbezoeken.

Naast het feit dat verzoeker zich beperkt tot algemene beweringen, merkt de Raad op dat het enkele feit dat verzoeker ook kerken bezocht zou hebben, niet verhindert dat verzoekers Facebookberichten kunnen worden beoordeeld teneinde zijn behoren tot de soennitische islam na te gaan.

In de bestreden beslissing werd zo vastgesteld dat hij verschillende sjiitisch geïnspireerde berichten plaatste. Hij plaatste tussen 2013 en 2015 verschillende foto's van zichzelf in het sjiitisch bedevaartsoord Karbala, verwees meermaals naar 'imam Hoessein' en *likete* de pagina 'Karbala'. Dit is een heilige stad voor sjiitische moslims waar jaarlijks miljoenen sjiitische pelgrims de graftombe van hun martelaar imam Hoessein bezoeken. 'Imam Hoessein' en het bedevaartsoord Karbala hebben geen betekenis hebben binnen de soennitische islam. Hij plaatste ook verschillende foto's van zichzelf aan de Kadhimiya-moskee, waarbij hij verwijst naar de imams Kadhim en Mohammed; die ook spilfiguren zijn in de sjiitische islam. Zijn Facebookpagina vertoont ook nog verschillende andere sjiitisch geïnspireerde berichten en foto's, onder andere over de 'ashura', 'imam Ali' en 'imam Hussein' (zie blauwe map in het administratief dossier). Er is ook een foto van verzoeker op een begraafplaats in (het eveneens sjiitische oord) Najaf.

Verzoeker beweert dat hij ook religieuze plekken van alle aard bezoekt, evenwel brengt hij geen elementen bij waaruit inderdaad kan blijken dat hij uit een brede interesse voor religieuze stromingen regelmatig gebouwen van allerhande godsdiensten zou bezoeken. Verzoekers niet gestaafde beweringen komen over als *post factum*-verklaringen waarbij hij zijn blijken van interesse in de sjiat tracht te minimaliseren en in lijn te brengen met zijn verklaringen. Er kan niet worden ontkend dat verzoeker met een hoge frequentie sjiitisch geïnspireerde berichten op *Facebook* blijkt te posten, hetgeen moeilijk kan gezien worden als een vrijblijvende interesse in de Iraakse context van sektarische spanningen.

De Raad hecht ook belang aan het gegeven dat hij op *Facebook* een video leuk vindt van 'Kataib al-Imam Ali' (een sjiitische militie) en 'Abu Azrael' (een prominent lid van de sjiitische Kataib al-Imam Ali militie). Kataib al-Imam Ali maakt deel uit van de 'Hashd Al-Shaabi', een koepelorganisatie van hoofdzakelijk sjiitische milities die bekend staan omwille van hun vijandige houding en mensenrechtenschendingen ten aanzien van soennieten in Irak. Er wordt niet ingezien hoe verzoeker, indien hij werkelijk soenniet zou zijn, berichten van een dergelijke militie 'leuk' kan vinden. Hij postte op *Facebook* ook foto's waarop hij in militaire kledij een duidelijk sjiitisch geïnspireerde vlag vasthoudt en deze vlag ook kust. Het verspreiden van dergelijke foto's strekt verder dan een algemene vrijblijvende interesse in "andere" religies. De Raad is het eens met het CGVS dat het totaal ondenkbaar is dat hij dergelijke handelingen zou stellen, én hier op *Facebook* mee zou pronken, mocht hij daadwerkelijk een soenniet zijn. Verzoeker doet er in het verzoekschrift op dit punt ook het zwijgen toe.

Waar verzoeker aanvoert dat hij wel degelijk heeft voldaan aan de medewerkingsplicht omdat hij antwoordde op alle vragen, houdt het beantwoorden van vragen uiteraard niet noodzakelijk in dat verzoeker naar waarheid heeft geantwoord op alle vragen. De medewerkingsplicht houdt ook in dat de vragen naar waarheid worden beantwoord en dat de betrokkene de overheid niet tracht te misleiden.

Waar verzoeker nogmaals aanvoert dat zijn tewerkstelling in het leger in het arrest van de Raad met nr. 185 627 van 20 april 2017 als geloofwaardig werd beoordeeld, blijkt dit geenszins uit de lezing van dit arrest. In het arrest wordt enkel vastgesteld dat de destijds bestreden beslissing een dubbelzinnig standpunt innam door enerzijds geen geloof te hechten aan de tewerkstelling en anderzijds te doen uitschijnen dat verzoekers tewerkstelling in het leger niet werd betwist. Uit het arrest 185 627 volgt geenszins dat het CGVS de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen niet opnieuw zou mogen onderzoeken.

Verzoeker voert ook aan dat de foto's die hij voorlegde zijn tewerkstelling in het leger aantonen. Het feit dat hij foto's tentoon spreidde waarop hij te zien is met wapens, zou enkel betrekking hebben op zijn trainingsperiode. Hij is van mening dat een enkele foto in militaire kledij met wapen niet aantoont dat zijn verklaringen onjuist zouden zijn. Ook hier beperkt verzoeker zich tot het louter tegenspreken van de motieven van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gemotiveerd dat op zijn Facebookpagina niet één, maar verschillende foto's teruggevonden werden waarop hij te zien is in militaire kledij, mét gevechtswapens én in gevechtshoudingen. Deze foto's stammen uit 2014, toen hij actief zou zijn binnen het inlichtingenbataljon. Er rijst ook het vermoeden dat hij veeleer vrijwillig

deelgenomen heeft aan gevechten en hier ook een zekere fierheid uit haalt. Verzoeker tracht deze foto's te minimaliseren, doch het gaat om minimaal zeven foto's waarbij verzoeker telkens in militaire tenue poseert met aanvalswapens. Verzoeker beweert in zijn middel dat deze foto's dateren uit zijn militaire opleiding, doch uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker dienst nam in het leger in 2007. Volgens zijn verklaringen was hij eind 2014 actief in het inlichtingenbataljon. Bovendien stelt de Raad ook vast dat dat uit de commentaren bij de foto's die verzoeker zelf op *Facebook* poste blijkt dat deze werden genomen naar aanleiding van militaire operaties tegen IS. Verzoekers *post factum*-verklaringen en minimaliseringen worden door de Raad niet als geloofwaardig beschouwd. Deze foto's bevatten ernstige aanwijzingen dat verzoeker wel degelijk participeerde aan militaire acties, hetgeen niet verenigbaar is met verzoekers verklaringen dat hij "*nooit een wapen vasthield*" en zou zijn gedeserteerd omdat hij niet wou gaan vechten.

Met betrekking tot het motief dat hij de problemen met AAH niet heeft vermeld bij de invullen van de vragenlijst op de DVZ, voert verzoeker aan dat hij door de tolk werd opgedragen om enkel te spreken over de laatste problemen en de laatste reden voor vertrek. Deze verklaring kan echter niet worden aanvaard. Verzoeker verklaarde bij het invullen van de vragenlijst immers dat hij het slachtoffer was van een aanslag door IS en dat het Iraakse leger hem ervan verdacht samen te werken met IS (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Op het CGVS zelf verklaarde hij echter dat zijn vertrek uit zijn land van herkomst voornamelijk een gevolg was van zijn problemen met AAH nadat hij hun bevel om aan het front te gaan vechten geweigerd had. Deze problemen met AAH vormen nochtans een kernelement in zijn relaas, nl. zijn gevangenisstraf, zijn functieverandering naar chauffeur, het incident met de Hummer, de dreigbrief, dreig-sms en zijn desertie zouden hiervan allemaal het rechtstreeks gevolg zijn (CGVS I, p. 6-7 en 15-20, CGVS II, p. 10-19, en CGVS III, p. 7-18). De verklaring dat hij bij de DVZ hierover niet mocht spreken, kan niet worden aangenomen; het betreft hier immers een cruciale gebeurtenis in zijn asielaanvraag en er kan alle redelijkheid worden verwacht dat hij dit in een samenvatting van de feiten zou vermelden. Verzoekers verklaringen bij de DVZ werden afgenomen met een tolk die het Arabisch machtig is en verzoeker verklaarde zich akkoord met deze verklaringen nadat ze hem bij de DVZ werden voorgelezen. Verzoekers algemene beweringen zijn niet van aard deze tegenstrijdigheid tussen zijn opeenvolgende verklaringen te weerleggen of te verklaren.

Verzoeker citeert vervolgens de grieven die hij reeds eerder aanvoerde voor de Raad ten aanzien van de eerder vernietigde beslissing van 18 oktober 2016. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker in het kader van de huidige zaak zijn grieven niet richt ten aanzien van de thans bestreden beslissing en dat het niet aan de Raad toekomt om na vergelijking van de verschillende beslissingen na te gaan in welke mate de grieven uit een eerder beroep kunnen worden betrokken op een eerdere beslissing. Het komt de Raad immers niet toe uit verzoekers betoog een middel te distilleren.

Waar verzoeker in deze uiteenzetting aanvoert dat de problemen met AAH niet de oorzaak zijn van het vertrek en aanvoert dat dit slechts de wijze is waarop dit zich heeft veruitelijkt, weerlegt een dergelijk betoog niet de vaststellingen in de bestreden beslissing, die erop neerkomt dat de bevelen van AAH wel degelijk de rechtstreekse aanleiding van zijn problemen vormden. Waar verzoeker aanvoert dat het CGVS opzettelijk onduidelijkheid heeft geschapen met betrekking tot het tijdsverloop, merkt de Raad op dat CGVS geen enkel belang heeft om verzoeker te misleiden teneinde de asielaanvraag te weigeren. Verzoeker beperkt zich ook tot algemene beweringen die hij op geen enkele manier staaft. Verzoeker weerlegt ook niet een motief dat hij in het eerste gehoor verklaarde in januari 2014 te zijn bevolen om te gaan vechten, terwijl hij tijdens het tweede gehoor beweerde dat dit in januari 2015 was om dan weer tijdens het derde gehoor te verklaren dat het eerste bevel 15 à 20 dagen voor 29 april 2015 werd gegeven. Verzoeker laat in het verzoekschrift geheel na aan te duiden op welke wijze deze vaststellingen onjuist of onterecht zouden zijn.

Wat betreft het ontvangen van de dreig-sms, bedot verzoeker dat het volkomen normaal is dat na drie interviews het beeld vollediger is. Ook dit is niet meer dan een *post factum*-bewering. Er kan van worden uitgegaan dat verzoeker, hierover omstandig geïnterviewd, alle relevante elementen ter beoordeling van de actuele vrees voor vervolging aanduidt. In die omstandigheden kon wel degelijk worden verwacht dat hij, indien hij daadwerkelijk een dreig-sms kreeg in mei 2015, het CGVS te gepasten tijde hiervan op de hoogte zou brengen.

Waar verzoeker weerom aanvoert dat het CGVS verschillende referentiepunten neemt teneinde een onduidelijk tijdsbeeld te schetsen, merkt de Raad op dat de lezing van het desbetreffende motief duidelijk is. Verzoeker verklaarde immers aanvankelijk dat hij vijf dagen werd opgesloten omdat hij in januari 2014 een bevel om te gaan vechten weigerde op te volgen (CGVS I, p. 6); in het tweede gehoor

beweerde hij dat deze gebeurtenis plaatsvond in januari 2015 (CGVS II, p. 14); bij het derde gehoor verklaarde hij dat het eerste bevel 15 à 20 dagen vóór 29 april 2015 kwam, zijn laatste werkdag bij het leger, later in het interview verklaarde hij dat er ongeveer één maand en tien dagen zaten tussen het eerste en tweede bevel, waarbij hij werd aangesteld als chauffeur (CGVS III, p. 10-13).

De Raad acht het motief voldoende duidelijk - het gaat telkens om het tijdstip waarop verzoeker de eerste maal het bevel kreeg om te gaan vechten en omwille van zijn weigering opgesloten werd. Daarenboven merkt de Raad op dat verzoeker zich in wezen beperkt tot een kritiek op de formulering van dit motief in de bestreden beslissing. Uit de lezing van de relevante passages in de gehoorverslag blijkt wel degelijk dat deze vaststellingen steun vinden in verzoekers verklaringen. Verzoeker slaagt er niet in deze vaststellingen te weerleggen, die dan ook worden bijgetreden door de Raad.

Verzoeker vervolgt weer door kritiek te uiten op de vermeende intenties van het CGVS en op het gezag van gewijsde van het meergenoemde arrest nr. 185 627. Hoger werd reeds vastgesteld dat de thans bestreden beslissing steunt op eigen motieven, die te onderscheiden zijn van de eerdere beslissing van 18 oktober 2016. Wat betreft verzoekers kritiek op de beweegredenen die hij het CGVS toeschrijft, is dit niet meer dan een opinie, waar in de bestreden beslissing geen grond voor kan worden gevonden. Verzoeker citeert opnieuw in het beroepschrift de grieven die hij naar aanleiding van de eerdere vernietigde beslissing aanvoerde. Deze passages hebben geen betrekking op de motieven van de huidige bestreden beslissing.

Verzoeker weerlegt ook niet het motief met betrekking tot de tegenstrijdigheden over het Hummer-incident, noch dat het weinig aannemelijk is dat hij als chauffeur met een lage rang als 'arif', persoonlijk verantwoordelijk zou achten voor het verlies van een Hummer na een raketaanval en hiervoor een boete zou moeten betalen en een gevangenisstraf uitzitten. Hij betwist evenmin dat hij in de vragenlijst verklaarde dat hij ervan verdacht werd met IS te hebben samengewerkt, terwijl hij dit nergens vermeldde in zijn mondelinge verklaringen op het CGVS. Verzoeker vermeldde echter nergens dat de reden om hem te vervolgen na het incident van de Hummer samenspanning met IS of terrorisme was (CGVS I, p. 12 en p. 21). De Raad treedt ook het CGVS bij waar wordt geoordeeld dat het weinig steek houdt dat hij van terrorisme zou worden beschuldigd omdat hij de chauffeur was van de wagen waarop een aanslag werd gepleegd. Ook heeft verzoeker geen verklaring voor zijn bewering dat hij omwille van zijn veroordeling wegens desertie een gevangenisstraf van vijf jaar riskeert (CGVS III, p. 6-7), terwijl hij volgens het door voorgelegde vonnis veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van zes maanden. Verzoeker weerlegt tenslotte evenmin dat hij aan de hand van zijn eigen identiteitsdocumenten Bagdad heeft verlaten om via Erbil naar Istanbul te reizen zonder problemen te hebben ondervonden aan de controleposten.

Verzoeker betoogt verder dat de voorgelegde documenten de aanvraag ondersteunen. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de bewijswaarde van Iraakse documenten gering is (zie landeninformatie "*COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude*"). Verder werd ook gemotiveerd dat de documenten m.b.t. de persoonsgegevens, herkomst en werkzaamheden op zich niet worden betwist. De medische attesten houden slechts een klinische vaststelling van letsels/symptomen. Ze bieden geen zicht op de omstandigheden waarin deze letsels werden opgelopen en zijn dan ook niet van aard een ander licht te werpen op de hoger uiteengezette motieven. Wat betreft de dreigbrief motiveert de bestreden beslissing dat het slechts een kopie betreft, waardoor de authenticiteit en de herkomst van dit document niet kan worden nagegaan. Verzoeker voert ook geen elementen aan die een ander licht kunnen werpen op deze beoordeling.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielaanvraag, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.4. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Irak zou hebben gekend.

Verzoeker verwijst daarnaast naar de algemene veiligheidssituatie Bagdad.

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjjiitische milities aan de ene, en ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Anbar, Ninewa, Salah al-Din en Kirkuk, ten westen, noorden en noordoosten van de provincie Bagdad. In de hoofdstad zelf en in de provincie komt het slechts sporadisch tot gevechten tegen ISIS. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de *Iraqi Security Forces* (ISF), de sjjiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om ISIS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en in de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 is er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken. Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de "*UNHCR Position on Returns to Iraq*", dateert van 14 november 2016. Verwerende partij verwijst naar dit standpunt in de bestreden beslissing en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verwerende partij.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (*cf.* punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status.

When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: “Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951.

Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.”).

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen kan niet worden afgeleid dat (de hoofdstad) Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de federale politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een “*ramadanoffensie*” met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de *Iraqi Security Forces* (ISF), het leger, de politie en *Popular Mobilization Units* (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS komt, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooraf soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen

werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald.

Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, en cafés, blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. *Checkpoints* worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse *checkpoints* toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen.

Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend, er worden nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawas-park aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden (*"IDP's"*) op te vangen (*"UNHCR Position on Returns to Iraq"*, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Iraakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*Ibid.*, nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Iraakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

Met het betwisten en tegenspreken van de beoordeling van de commissaris-generaal, het poneren van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, het aanhalen van informatie en cijfermateriaal in verband met de veiligheidssituatie en meer bepaald de aanslagen waarbij evenzeer burgerslachtoffers te betreuren vielen en de verwijzing naar rechtspraak van de Raad, brengt verzoeker geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund.

Dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en andere geweldfeiten voordoen en dat daarbij (burger)slachtoffers vallen, wordt in het voorgaande bovendien niet betwist en terdege in rekening gebracht. Dit kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. In deze dient nogmaals te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde. Het betoog dienaangaande in het verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande.

Er dient ook rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest *"Elgafaji"* waar het HvJ de situatie onderscheidt waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *"hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28). Dit is een situatie waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het

betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het HvJ heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Verzoeker toont *in casu* geen persoonlijke omstandigheden aan die maken dat hij, in vergelijking met de rest van de bevolking in Bagdad, een verhoogd risico loopt op een ernstige bedreiging van het leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van het gewapend conflict.

Verzoeker toont, gelet op het voormelde, niet aan dat in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien augustus tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT